

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ

Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, σὲ νεοελληνικὴ ἀπόδοση

Ἀφιέρωμα στὴν Προσευχή

Ἡ προσευχή δὲν εἶναι ψυχρὸ καθήκον. Δὲν εἶναι τύπος, οὔτε μηχανικὴ ἀπαγγελία λέξεων, ποὺ δὲν ἀγγίζουν τὴν ψυχὴ καὶ δὲν μεταμορφώνουν τὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἀναγκαιότης τῆς ψυχῆς.

Χωρὶς ἀέρα δὲν ὑπάρχει ζωὴ. Καὶ χωρὶς προσευχὴ δὲν ὑπάρχει πνευματικὴ ζωὴ. Ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ δυναμικὴ στάση τῆς ψυχῆς, ποὺ ὑψώνεται στοὺς φωτεινοὺς κόσμους τοῦ ἀπείρου Θεοῦ. Εἶναι ἡ φιλικὴ συνομιλία τοῦ πλάσματος μὲ τὸν Πλάστη.

Ἀλλὰ ἡ «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» προσευχὴ ἔχει τὶς προϋποθέσεις της. Διαφορετικὰ πέφτει στὸ κενό, μένει ἀνενεργή, γίνεται τύπος καὶ χάνεται τὸ νόημά της.

Τὴ σημαντικότερη προϋπόθεση γιὰ μία γνήσια προσευχὴ, μᾶς τὴν παρουσιάζει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «τὸ τί προσευξόμεθα καθ' ὃ δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερτυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (Ρωμ. η' 26). (δηλ. «ἐμεῖς δὲν ξέρουμε οὔτε τί, οὔτε πῶς νὰ προσευχηθοῦμε. Τὸ Πνεῦμα ὁμῶς μεσιτεύει τὸ ἴδιο στὸ Θεὸ γιὰ μᾶς μὲ στεναγμοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφραστοῦν μὲ λέξεις»).

Ἔτσι ἔζησαν τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὸν οὐράνιο Πατέρα οἱ πνευματοφόροι καὶ πνευματοκίνητοι ἅγιοι καὶ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἱεροὶ ὑμνογράφοι, ἅγιοι Πατέρες καὶ σοφοὶ Διδάσκαλοι κατέθεσαν τὸν πλοῦτο τῆς ἐξαγιασμένης καρδιᾶς τους, γιὰ νὰ ἔχουμε ἐμεῖς σήμερα ὅλον αὐτὸν τὸν ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Τὸ καμίνι τῶν θλίψεων

Τὸ καμίνι τῶν θλίψεων, μετάβαλέ το εἰς δρόσον
Κύριε, ἀξίωσέ μας νὰ μὴν πτοούμεθα ἀπὸ τὰ πυρὰ
τῶν δυσκολιῶν μας, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογός,
ἄς στεκώμαστε καὶ ἐμεῖς ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες
ψάλλοντες, «Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΑΝΑΒΟΥΜΕ ΤΟ ΚΑΝΔΗΛΙ Ἡ ἘΝΑ ΚΕΡΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Οὕτω λαμπράτω τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ἡμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν Πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΘΥΜΙΑΤΙΖΟΥΜΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Κατευθυνθήτω ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου· ἔπαρσις τῶν χειρῶν μου θυσία ἔσπερινή, εἰσάκουσόν με, Κύριε.

Θυμίαμά σοι προσφέρομεν, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς ὁσμὴν εὐωδίας πνευματικῆς· ὁ προσδεξάμενος εἰς τὸ ὑπερουράνιον σου Θυσιαστήριον, ἀντικατάπεμψον ἡμῖν τὴν χάριν τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΟΤΑΝ ΠΙΝΟΥΜΕ ΑΓΙΑΣΜΟΝ

Κύριε, ποιήσον αὐτὸ καὶ δι' ἐμέ «Ἀφθαρσίας πηγὴν, ἁγιασμοῦ δῶρον, ἁμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων ἀλεξιτήριον, δαίμοσιν ὀλέθριον, ταῖς ἐναντίαις δυνάμεσιν ἀπρόσιτον, ἀγγελικῆς ἰσχύος πεπληρωμένον».

Πῶς κάνουμε προσευχή

Λιβανίζουμε λέγοντας τὴν εὐχή: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς».

Μπροστὰ στὰ εἰκόνισματα μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι διαβάζουμε μὲ ὅσο πιὸ χαμηλὴ καὶ συντετριμμένη φωνὴ τὰ παρακάτω:

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἄγιος ὁ Θεός, Ἄγιος Ἰσχυρός, Ἄγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. **(τρίς)**

Πάτερ ἡμῶν...

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου... **(Ψαλμός 142)**.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, ... **(Ψαλμός 50)**.

(μπορεῖς κάθε φορὰ νὰ διαβάζεις δύο διαφορετικοὺς ψαλμοὺς)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐπεραγία Θεοτόκε πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἄγιο Ἰωάννη Προφήτα καὶ Ἄγιοι Ἀπόστολοι πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἄγιοι Ἱεράρχες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἄγιοι Μάρτυρες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

- Ἄγιοι Πάντες πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν.

Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ ὑγείας & φωτίσεως τῶν δούλων Σου
(ἀναφέρεις ὅσα ὀνόματα ζωντανῶν ἐπιθυμεῖς καὶ ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου).

Μνήσθητι Κύριε ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν δούλων Σου
(ἀναφέρεις ὅσα ὀνόματα κεκοιμημένων ἐπιθυμεῖς καὶ ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου).

- Μνήσθητι Κύριε καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μέγας Βασίλειος

Μέγας Βασίλειος - Σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξολογῶ Θεέ μου

Θεέ μου καὶ Κύριε τοῦ κόσμου, Σὺ ὁ ἀγαθότατος πατέρας τῶν ἀνθρώπων, Σὺ ποὺ εἶσαι ἄναρχος καὶ αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος, Σὺ ποὺ ἡ οὐσία σου καὶ τὸ μέγεθός σου καὶ ἡ ἀγαθότητά σου ἡ ἄπειρη, δὲν χωρεῖ στὸν μικρὸ καὶ περιορισμένο νοῦ μας, Σὺ ποὺ εἶσαι ἡ πλουσιώτατη πηγὴ καὶ ἡ ἀπερίγραπτη ἄβυσσος τῆς δύναμης καὶ τῆς σοφίας, σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξάζω ποὺ εἶδες μὲ συμπάθεια καὶ ἀγάπη κι ἐμένα τὸ μικρὸ καὶ ἀδύνατο καὶ ἁμαρτωλό. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ λύτρωσες ἀπὸ σκέψεις καὶ πράξεις κακές, μοχθηρὲς καὶ μάταιες καὶ μὲ ἔσωσες ἀπὸ τὶς πολλὰ καὶ διάφορες παγίδες τοῦ διαβόλου, ποὺ εἶναι ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης. Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, καὶ σέ δοξολογῶ γιατί ἔδειξες μὲ θαυμαστὸ τρόπο τὴν ἀγάπη σου σέ μένα καὶ ἔγινες ὁ φιλανθρωπότατος τροφοδότης μου σέ ὅλες τὶς περιπτώσεις, καὶ κυβερνήτης, καὶ φύλακας, καὶ προστάτης, καὶ καταφύγιο, καὶ σωτήρας, καὶ κηδεμόνας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου. Σ' εὐχαριστῶ, ποῦ, παρ' ὅλη τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀμέλειά μου, μὲ ἀρπάζεις καὶ μὲ γλιτώνεις ἀπὸ τὸ κακό, ὅπως ἡ μητέρα τὸ μικρὸ τῆς παιδί. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξολογῶ ποὺ βάζεις μέσα μου θέληση μετανοίας γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου καὶ μοῦ χαρίζεις μύριες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐπιστρέφω σέ Σένα. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξολογῶ ποὺ μὲ δυναμώνεις στὶς ὥρες τῆς ἀδυναμίας καὶ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ πέσω, ἀλλὰ ἀπλώνεις τὸ παντοδύναμο χέρι Σου καὶ μὲ σηκώνεις καὶ μὲ φέρνεις κοντὰ Σου. Τί νὰ ἀνταποδώσω, Πανάγαθε Θεέ μου, γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίες ποὺ μοῦ ἔκανες καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ κάνεις; Ποιὲς εὐχαριστίες νὰ σοῦ πῶ; Γι' αὐτὸ σὰν τὸ γλυκόλαλο ἀηδόνι θὰ σέ ὑμνῶ καὶ θὰ σέ δοξολογῶ. Καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου θὰ εὐλογῶ τὸ Ἅγιο Ὄνομά Σου, Δημιουργέ καὶ Εὐεργέτη καὶ Προστάτη μου ἄγγυπνε, μολονότι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μιλῶ μαζί Σου στὶς προσευχές. Ἡ δική σου ὁμως ἀγάπη γιὰ μένα καὶ ἡ μακροθυμία Σου, μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σέ δοξολογῶ. Καὶ θὰ τὸ κάνω πάντοτε, γιατί μοῦ κάνει πολὺ καλό.

Μέγας Βασίλειος - Εὐχὴ β' τῆς Μεταλήψεως

Ἐέρω, Κύριε, πὼς κοινωνῶ τὸ ἄχραντο Σῶμα Σου καὶ τὸ τίμιο Αἷμα Σου χωρὶς νὰ εἶμαι ἄξιος. Ἀναγνωρίζω πὼς μὲ τρόπο ἔνοχο καὶ ἁμαρτωλὸ τρώγω καὶ πίνω, χωρὶς νὰ συνειδητοποιῶ ὅτι αὐτὰ ποὺ κοινωνῶ εἶναι τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου. Ὅμως μὲ ἐμπιστοσύνη στὴν καλωσύνη Σου πλησιάζω σέ Σένα, ποὺ εἶπες: ὅποιος τρώγει τὴν σάρκα μου καὶ πίνει τὸ αἷμα μου μένει μέσα μου καὶ ἐγὼ μαζί του. Λυπήσου με, λοιπόν, Κύριε, καὶ μὴ μὲ τιμωρήσεις παραδειγματικά, τὸν ἁμαρτωλό, ἀλλὰ δεῖξε καὶ σέ μένα τὴν ἀγάπη Σου. Καὶ ἄς συντελέσουν τοῦτα τὰ Ἅγια στὴ θεραπεία καὶ στὸν καθαρισμό καὶ τὸν φωτισμό καὶ τὴν προφύλαξη καὶ τὴ σωτηρία καὶ τὸν ἁγιασμό τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ μένα κάθε πονηρὴ σκέψη καὶ πράξη καὶ διαβολικὴ ἐνέργεια ποὺ ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν σκέψη μου καὶ πραγματοποιεῖται ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματός μου. Γιὰ νὰ ἔχω θάρρος νὰ Σέ ὁμολογῶ καὶ θερμὰ νὰ Σέ ἀγαπῶ. Γιὰ νὰ τηρῶ τὶς ἐντολές Σου. Γιὰ νὰ φωτιστῶ ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Γιὰ νὰ ἔχω ἐφόδιο γιὰ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ νὰ κάνω καλόδεκτη ἀπολογία στὸ φοβερὸ καὶ οὐράνιο δικαστήριό Σου, Κύριε, ἄς μὴν ἁμαρτήσω κοινωνώντας ἀνάξια καὶ ἄς μὴν κατακριθῶ.

Μέγας Βασίλειος - Ἐπίκλησις τοῦ Θεοῦ

Θεέ μου καὶ Κύριε τοῦ κόσμου, Σὺ ὁ ἀγαθότατος πατέρας τῶν ἀνθρώπων, Σὺ ποὺ εἶσαι ἄναρχος καὶ αἰώνιος καὶ ἀναλλοίωτος καὶ ἀμετάβλητος, Σὺ ποὺ ἡ οὐσία σου καὶ τὸ μέγεθός σου καὶ ἡ ἀγαθότητά σου ἡ ἄπειρη, δὲν χωρεῖ στὸν μικρὸ καὶ περιορισμένο νοῦ μας, Σὺ ποὺ εἶσαι ἡ πλουσιώτατη πηγὴ καὶ ἡ ἀπερίγραπτη ἄβυσσος τῆς δύναμης καὶ τῆς σοφίας, σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξάζω ποὺ εἶδες μὲ συμπάθεια καὶ ἀγάπη κι ἐμένα τὸ μικρὸ καὶ ἀδύνατο καὶ ἁμαρτωλό.

Σ' εὐχαριστῶ πού με λύτρωσες ἀπὸ σκέψεις καὶ πράξεις κακές, μοχθηρές καὶ μάταιες καὶ με ἔσωσες ἀπὸ τὶς πολλὲς καὶ διάφορες παγίδες τοῦ διαβόλου, πού εἶναι ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους καὶ τῆς πλάνης. Σ' εὐχαριστῶ, Κύριε, καὶ σέ δοξολογῶ γιατί ἔδειξες με θαυμαστὸ τρόπο τὴν ἀγάπη σου σέ μένα καὶ ἔγινες ὁ φιλανθρωπότατος τροφοδότης μου σέ ὅλες τὶς περιπτώσεις, καὶ κυβερνήτης, καὶ φύλακας, καὶ προστάτης, καὶ καταφύγιο, καὶ σωτήρας, καὶ κηδεμόνας τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός μου. Σ' εὐχαριστῶ, πού, παρ' ὅλη τὴν ἀπροσεξία καὶ τὴν ἀμέλειά μου, με ἀρπάζεις καὶ με γλιτώνεις ἀπὸ τὸ κακό, ὅπως ἡ μητέρα τὸ μικρὸ τῆς παιδί. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξολογῶ πού βάζεις μέσα μου θέληση μετανοίας γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου καὶ μοῦ χαρίζεις μύριες εὐκαιρίες γιὰ νὰ ἐπιστρέφω σέ Σένα. Σ' εὐχαριστῶ καὶ σέ δοξολογῶ πού με δυναμώνεις στὶς ὥρες τῆς ἀδυναμίας καὶ δὲν μ' ἀφήνεις νὰ πέσω, ἀλλὰ ἀπλώνεις τὸ παντοδύναμο χέρι Σου καὶ με σηκώνεις καὶ με φέρνεις κοντὰ Σου. Τί νὰ ἀνταποδώσω, Πανάγαθε Θεέ μου, γιὰ ὅλες τὶς εὐεργεσίες πού μοῦ ἔκανες καὶ ἐξακολουθεῖς νὰ μοῦ κάνεις; Ποιὲς εὐχαριστίες νὰ σοῦ πῶ; Γι' αὐτὸ σὰν τὸ γλυκόλαλο ἀηδόνι θὰ σέ ὑμῶν καὶ θὰ σέ δοξολογῶ.

Καὶ ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μου θὰ εὐλογῶ τὸ Ἅγιο Ὄνομά Σου, Δημιουργέ καὶ Εὐεργέτη καὶ Προστάτη μου ἄγγυπνε, μολονότι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μιλῶ μαζί Σου στὶς προσευχές. Ἡ δική σου ὁμως ἀγάπη γιὰ μένα καὶ ἡ μακροθυμία Σου, μοῦ δίνει τὸ θάρρος νὰ σοῦ μιλῶ, νὰ σ' εὐχαριστῶ καὶ νὰ σέ δοξολογῶ. Καὶ θὰ τὸ κάνω πάντοτε, διότι μοῦ κάνει πολὺ καλό.

Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας

Ὅσιος Παῖσιος ὁ Μέγας - Στήριξέ με, Κύριε...

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μου, δῶσ' μου τὴ σημερινή μέρα ἀγαθή, ἀναμαρτήτη καὶ καθαρή. Κύριε, μὴ μ' ἐγκαταλείπης. Μὴ φεύγεις μακριά μου. Ἄπλωσε τὸ χέρι Σου καὶ βοήθησέ με. Κύριε, στήριξέ με καὶ φύτεψε στὴν καρδιά μου τὴν ἀγάπη καὶ τὸ μεγάλο σεβασμὸ γιὰ Σένα. Κύριε, δίδαξέ με νὰ ζῶ κατὰ τὸ Ἅγιο θέλημά Σου. Κἄμε, Κύριε, νὰ συναισθάνομαι τὶς ἁμαρτίες μου καὶ νὰ λυπᾶμαι γι' αὐτές. Ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ κάθε ψυχικὸ καὶ σωματικὸ πειρασμό. Διῶξε ἀπ' τὸ νοῦ μου κάθε βρώμικο, αἰσχρὸ καὶ ἀνυπότακτο λογισμό. Κύριε, βοήθησέ με νὰ βγάλω ἀπὸ μέσα μου τὴν ἀμέλεια, τὴν λύπη, τὴν λησμοσύνη, τὴν ἀναισθησία, τὴν πόρωση. Κύριε, πού εἶσαι σπλαγχνικός, ἔλεησέ με καὶ συγχώρησε ὅλες τὶς ἀνομίες μου. Καὶ κἄμε νὰ ζῶ με ἡσυχία, με μετάνοια, με ἐξομολόγησι καὶ με πιστὴ καθαρὴ. Ἀμήν.

Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος

Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σῦρος - Προσευχὴ πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν

Ὁ ἀναμάρτητος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἐκούσια ὑπέμεινες τὸν σταυρικὸ θάνατο γιὰ τὴ σωτηρία μας, γιὰ νὰ σώσεις τὸ γένος μας, πού εἶχε φυλακισθεῖ στὰ κατώτατά της γῆς, Σὺ πού με τὸ θάνατό Σου ἐπήγασες ζωὴ στὸν κόσμον, καὶ νέκρωσες τὸν θάνατο καὶ σὰν σκηνὴ ξέσκισες καὶ κατέστρεψες τὸ δεσμοπήριο τοῦ Ἄδου, ἡ βροχὴ τῆς ἀφθαρσίας, ὁ ἀτίμητος μαργαρίτης τῆς θείας ἀστραπῆς, τὸ ζωηφόρο σταφύλι πού ἀποστάζεις τὸ γλυκασμὸ τῆς παγκόσμιας σωτηρίας, τὸ ἀληθινὸ καὶ ἀνέσπερο φῶς, ὁ Λόγος, ἡ σοφία καὶ ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ Πατέρα, ἡ λάμψη τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, ἀκατάληπτε καὶ ἀνεξερευνήτε Χριστέ, ὁ μόνος εὐσπλαγχνός καὶ συμπαθής, δεῖξε καὶ σέ μένα τὸν ἁμαρτωλὸ τὴν πολλή Σου ἀγαθότητα, καὶ ἀκούοντας τὶς παρακλήσεις μου, δώρησέ μου ὅλα ὅσα

σου ζητώ. Μή με αποδοκιμάσεις τὸν ἀδιόρθωτο. Μή με ἀπορρίψεις τὸν ράθυμο καὶ ἀνυπόμονο. Μὴν πείς σέ μένα τὸν ἄθλιο στὴ Δευτέρα Παρουσία Σου: «Τί ὑπέμεινες γιὰ μένα;» γιατί δὲν ὑπέφερα ποτὲ ἔστω καὶ λίγο... Λυπήσου, Κύριε, λυπήσου, εὐσπλαγχνε, λυπήσου, φιλόφρονε, λυπήσου, μόνε ἀγαθὴ, καὶ μὴ με κρίνεις ἀνάξιο τῆς ἀγάπης Σου. Μή με ἐλέγξεις ὀργισμένος καὶ μὴ θυμηθεῖς τίς παλιὲς καὶ τίς πρόσφατες ἀνομίες μου. Σέ Σένα τὸν Κύριο καὶ Θεὸ εἶναι ἡ δικαιοσύνη καὶ σέ μένα ἡ ντροπή... Σπλαγχνίσου με καὶ ἐλέησέ με μόνο γιὰ τὴν ἀγαθότητά Σου. Στήριξε τὴν ψυχὴ μου Σὺ ποὺ ἀνορθώνεις τοὺς πεσμένους. Δέξ, οἱ ἁμαρτίες μου εἶναι μεγάλες καὶ πολλές, καὶ ἡ προσευχή μου εἶναι ἀδύνατη, καὶ ἡ σκληρότητα τῆς καρδιάς μου ξήρανε τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας... Βοήθησέ με, Κύριε, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου καὶ σῶσέ με τὸν ἀσεβῆ χάρι στήν εὐσπλαγχνία Σου. Μὲ τίς πρεσβεῖες τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ ὄλων τῶν Ἁγίων... Ἀμήν.

Ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος - Προσευχὴ πρὸ τοῦ ὕπνου

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς μας, σὺ ποὺ ἀνέδειξες τὴν ἁγίαν σου Μητέρα τιμιωτέρα ὄλων τῶν ἀγγελικῶν δυνάμεων, Σὺ Πανάγαθε, μὲ τίς πρεσβεῖες τῆς καὶ ὄλων σου τῶν ἁγίων, συγχώρησέ μου τὸν ἀνάξιο δοῦλο σου σ' ὅ,τι ἁμάρτησα σήμερα σὰν ἄνθρωπος, τὰ θεληματικὰ καὶ τὰ ἀθέλητα σφάλματά μου, αὐτὰ ποὺ ἤξερα πῶς εἶναι ἁμαρτία κι αὐτὰ ποὺ δὲν ἤξερα, αὐτὰ ποὺ ἔκανα ἀπὸ συναρπαγὴ καὶ ἀπροσεξία καὶ ἀμέλεια, εἴτε ὀρκίστηκα στὸ ἅγιο Ὄνομά σου, εἴτε δὲ τήρησα τὸν ὄρκο μου, εἴτε βλασφήμησα μέσα μου, ἢ ἔκλεψα, ἢ εἶπα ψέματα, ἢ κάτι μου ζήτησε ἓνας φίλος μου καὶ ἐγὼ δὲν τὸν πρόσεξα, ἢ ἔθλιψα καὶ πίκρανα κάποιον ἀδελφό, ἢ ὅταν στεκόμουν νὰ προσευχηθῶ καὶ νὰ ψάλω ὁ νοῦς μου γύριζε σέ πονηρὰ καὶ βιωτικά, ἢ παρὰ τὸ πρέπον ἀπόλαυσα, ἢ μίλησα ἀπρόσεκτα, ἢ γέλασα χωρὶς φρόνηση, ἢ κενοδόξησα, ἢ περηφανεύτηκα, ἢ εἶδα μάταια ὁμορφιὰ καὶ τράβηξε τὸ νοῦ μου, ἢ ἐφλυάρησα, ἢ περιεργάστηκα μὲ διάθεση κατακρίσεως τὸ ἐλάττωμα τοῦ ἀδελφοῦ μου καὶ τὸν κατέκρινα, παραβλέποντας τὰ δικά μου ἀναρίθμητα σφάλματα, εἴτε ἀμέλησα τὴν προσευχή μου, εἴτε ἄλλο πονηρὸ σκέφθηκα. Ὅλα αὐτὰ καὶ ἄλλα ποὺ ἔκανα καὶ δὲν θυμᾶμαι συγχώρησέ τα, Χριστέ μου, καὶ ἐλέησέ με, γιατί εἶσαι ἀγαθὸς καὶ φιλόφρονος, ὥστε νὰ κοιμηθῶ εἰρηνικὰ καὶ νὰ σέ δοξάζω, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου, μαζί μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸ πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοποιό σου Πνεῦμα καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ «Ἄγιοπατερικὸ Προσευχητάρν», Ἐκδόσεις Ζύμη

Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος

Ἅγιος Ἰσαὰκ ὁ Σύρος - Προσευχὴ τῶν δακρύων

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅστις ἐκλαυσας ἐπὶ Λαζάρω, καὶ ἔχυσας δάκρυα λύπης καὶ συμπαθείας ἐπάνω εἰς αὐτόν, δέξαι τὰ τῆς πικρίας μου δάκρυα· ἰάτρευσον διὰ τῶν ἁγίων σου παθημάτων τὰ πάθη μου· θεράπευσον διὰ τῶν πληγῶν σου τὰς ψυχικάς μου πληγὰς· διὰ τοῦ τιμίου σου αἵματος καθάρισόν μου τὸ αἷμα, καὶ ἔνωσον τὴν εὐωδίαν τοῦ ζωοποιοῦ σου σώματος τῷ σώματί μου· ἢ χολή, τὴν ὁποῖαν παρὰ τῶν ἐχθρῶν ἐποτίσθης, ἃς γλυκάνῃ τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὴν πικρίαν, τὴν ὁποῖαν ὁ ἀντίδικός μου διάβολος μ' ἐπότισε· τὸ πανάγιόν σου σῶμα,

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Σὺ ποὺ ἐκλαυγες γιὰ τὸ φίλο Σου Λάζαρο καὶ τὰ μάτια Σου ἔσταξαν δάκρυα λύπης καὶ συμπαθείας, δέξου τὰ δάκρυα τῆς πικρίας μου. Μὲ τὰ πάθη Σου θεράπευσε τὰ πάθη μου. Μὲ τὰ τραύματά Σου γιάτρεψε τὰ τραύματά μου. Μὲ τὸ Ἅγιο αἷμα Σου ἄγγισε τὸ αἷμα μου καὶ ἡ εὐωδία τοῦ ζωοποιοῦ Σου σώματος ἃς μοσχομυρίζει καὶ τὸ δικό μου σῶμα. Ἡ χολή, ποὺ Σέ πότισαν, ἃς γλυκάνει τὴν ψυχὴ μου ἀπ' τίς πικρίες, ποὺ μὲ πότισε ὁ ἀντίδικός σου. Τὸ σῶμα Σου, ποὺ τὸ τάνυσαν πάνω στὸ Σταυρό, ἃς ἀνεβάσει σέ Σένα τὸ νοῦ μου, ποὺ τὸν τράβηξαν κάτω οἱ

τὸ ὁποῖον ἔτανύσθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἃς ἀναπτερώσῃ πρὸς σέ τὸν νοῦν μου, ὅστις ἐσύρθη κάτω ὑπὸ τῶν δαιμόνων· ἢ παναγία σου κεφαλὴ, τὴν ὁποῖαν ἐκλινὰς ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, ἃς ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν μου, τὴν πειϋβρισθεῖσαν ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων δαιμόνων· αἱ πανάγιαί σου χεῖρες, αἱ καθηλωθεῖσαι ὑπὸ τῶν παρανόμων ἐν τῷ σταυρῷ, ἃς μὲ ἀναβιβάσωσι πρὸς σέ ἐκ τοῦ χάσματος τῆς ἀπωλείας, καθὼς ὑπεσχέθη τὸ πανάγιον σου στόμα· τὸ πρόσωπόν σου, τὸ δεξάμενον ραπίσματα καὶ ἐμπτύσματα ὑπὸ τῶν καταράτων Ἰουδαίων, ἃς μοῦ λαμπρύνῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐμολύνθη ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας· ἢ ψυχὴ σου, τὴν ὁποῖαν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ὑπάρχον, παρέδωκας εἰς τὸν πατέρα σου, ἃς μὲ ὀδηγήσῃ πρὸς σέ διὰ τῆς χάριτός σου.

Δὲν ἔχω καρδίαν θλιβομένην πρὸς ἀναζήτησίν σου, δὲν ἔχω μετάνοιαν, δὲν ἔχω κατάνυξη, οὐδὲ δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἐπαναφέρουσι τὰ τέκνα εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῶν πατρίδα. Δὲν ἔχω, δέσποτα, δάκρυον παρακλητικόν· ἐσκοτίσθη ὁ νοῦς μου ἀπὸ τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου, καὶ δὲν δύναται ν' ἀτενίσῃ πρὸς σέ μετὰ πόνου· ἐψυχράνθη ἢ καρδιά μου ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν, καὶ δὲν δύναται νὰ θερμανθῇ διὰ τῶν δακρῶν τῆς πρὸς σέ ἀγάπης.

Ἀλλὰ σύ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησαί μοι τελείαν μετάνοιαν καὶ καρδίαν ἐπίπονον, ἵνα ὀλοψύχως ἐξέλθω εἰς ἀναζήτησίν σου· διότι ἄνευ σοῦ θέλω ἀποξενωθῆ ἀπὸ παντὸς ἀγαθοῦ. Χάρισαι μοι λοιπόν, ὦ ἀγαθέ, τὴν χάριν σου· ὁ πατήρ, ὅστις σ' ἐγέννησεν ἐκ τῶν κόλπων αὐτοῦ ἀχρόνως καὶ αἰδίως, ἃς ἀνανεώσῃ εἰς ἐμέ τὰς μορφὰς τῆς εἰκόνας σου· σ' ἐγκατέλιπον, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς· ἐχωρίσθην ἀπὸ σοῦ, ἐξελθε εἰς ἀναζήτησίν μου, καὶ εὐρῶν εἰσάγαγέ με εἰς τὰς νομάς σου, καὶ συναρίθμησόν με μετὰ τῶν προβάτων τῆς ἐκλεκτῆς σου ποιμνῆς, καὶ διάθρεψόν με μετ' αὐτῶν ἐκ τῆς χλόης τῶν θείων σου μυστηρίων, τῶν ὁποίων ὑπάρχει κατοικητήριον ἢ καθαρὰ καρδιά, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀναφαίνεται ἢ ἔλλαμψις τῶν ἀποκαλύψεων σου, ἢ ὁποῖα ἔλλαμψις εἶναι παρηγορία καὶ ἀναψυχὴ τῶν κοπιόντων διὰ σέ ἐν θλίψεσι καὶ διαφόροις μάλιστα· τῆς ὁποίας ἐλλάμψεως εἶθε ν' ἀξιοθῶμεν καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς χάριτος καὶ

δαίμονες. Τὸ κεφάλι Σου, ποῦ ἔγειρε πάνω στὸ Σταυρὸ, ἃς ὑψώσῃ τὸ δικό μου κεφάλι, ποῦ τὸ ταπεινώσε ὁ ἐχθρὸς. Τὰ Πανάγια χέρια Σου, ποῦ καρφώθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀπίστους στὸ Σταυρὸ, ἃς μὲ τραβήξουν ἀπ' τὸν γκρεμὸ τοῦ χαμοῦ, ὅπως ὑποσχέθηκε τὸ Πανάγιό Σου στόμα. Τὸ πρόσωπό Σου, ποῦ δέχθηκε χτυπήματα καὶ φτυσίματα ἀπὸ τοὺς καταραμένους, ἃς ὁμορφῆναι τὸ πρόσωπό μου, ποῦ τὸ ἀσχήμιναν οἱ ἀνομίαι μου. Ἡ ψυχὴ Σου, ποῦ ἀπ' τὸ Σταυρὸ τὴν παρέδωσες στὸν Πατέρα Σου, ἃς μὲ ὀδηγήσῃ σὴ Χάρη Σου.

Δὲν ἔχω καρδιά ἐμπονη γιὰ ἀναζήτησή Σου. Δὲν ἔχω μετάνοια, οὔτε κατάνυξη, πράγματα ποῦ φέρνουν τὰ παιδιὰ σὴν κληρονομία τους. Δὲν ἔχω, Κύριε, δάκρυ ἰκετευτικό. Σκοτίστηκε ὁ νοῦς μου μὲ τὰ βιοτικά καὶ ὑλικά, καὶ δὲν ἔχει τὴ δύναμη νὰ σέ δεῖ μὲ πόνο καὶ συμπάθεια. Πάγωσε ἢ καρδιά μου ἀπ' τὸ πλῆθος τῶν πειρασμῶν καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ζεσταθεῖ μὲ τὰ δάκρυα τῆς ἀγάπης γιὰ Σένα.

Ἀλλὰ σύ, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, δώρησέ μου ὀλοκληρωμένη μετάνοια καὶ καρδιά ἐμπονη γιὰ νὰ βγῶ καὶ νὰ Σ' ἀναζητήσω μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ, γιατί, χωρὶς Ἐσένα, εἶμαι ξένος κάθε καλοῦ. Χάρισέ μου, λοιπόν, Ἀγαθέ, τὴν Χάρη Σου. Ὁ Πατέρας Σου... ἃς ζανακαιουργῶσει μέσα μου τὴν Εἰκόνα Σου. Σέ ἐγκατέλειψα - μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς. Μακρύνθηκα ἀπὸ Σένα - βγές νὰ μ' ἀναζητήσεις, νὰ μὲ βρεῖς καὶ νὰ μὲ ζαναβάλῃς στὸ κοπάδι τῶν λογικῶν Σου προβάτων, καὶ νὰ μὲ θρέψῃς, μαζί μ' αὐτά, μὲ τὴ χλόη τῶν Θείων Σου μυστηρίων, τῶν ὁποίων τόπος εἶναι ἢ καθαρὴ καρδιά, σὴν ὁποῖα παρουσιάζεται καὶ ἢ ἔλλαμψη τῶν ἀποκαλύψεων Σου, ποῦ εἶναι παρηγορία καὶ ἀναψυχὴ γι' αὐτοὺς ποῦ κοπίασαν γιὰ Σένα μὲ θλίψεις καὶ ποικίλα βάσανα. Μακάρι ν' ἀξιωθοῦμε κι ἐμεῖς νὰ δοῦμε αὐτὴ τὴν ἔλλαμψη, μὲ τὴ Χάρη καὶ τὴ φιλανθρωπία Σου, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

φιλάνθρωπίας σου, τοῦ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος

Ὁσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος - Ἰκεσία ἀμαρτωλοῦ

Θεέ μου, λυπήσου με τὸν ἀμαρτωλό, ποὺ δὲν ἔκανα κανένα καλὸ μπροστὰ Σου. Γλύτωσέ με ἀπὸ τὸν πονηρὸ καὶ ἀξίωσέ με ἀκατάκριτα ν' ἀνοίγω τὸ ἀνάξιο στόμα μου καὶ ν' ἀνυμνῶ τὸ Πανάγιο ὄνομά Σου, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Συγχώρησέ μου, Κύριε, κάθε τῆς καρδιάς μου ἄτοπη ἐπιθυμία, σὺ ποὺ ξέρεις καλὰ τίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων. Συγχώρησέ με ποὺ ἔρχομαι ἀνάξια κοντά Σου, γιατί σέ πόθησα καὶ σέ ποθῶ. Συγχώρησέ με τὸν ἀμαρτωλό, τὸν πονηρό, τὸν ψεύτη, τὸν ἀνυπόμονο, τὸν λιγόψυχο, τὸν ἀμελή στίς θείες ἐντολές Σου, ἐμένα ποὺ ἀμάρτησα στή γῆ καὶ στή θάλασσα καὶ σέ κάθε τόπο. Μπροστὰ στὰ ἀλάθητα μάτια Σου δὲν ἔπαυα νὰ ἐργάζομαι τὸ πονηρὸ, διότι ὁ πονηρὸς δὲν ἔπαυε νὰ με μπλέκει στὰ δίχτυά του μὲ γαστριμαργίες καὶ ἡδονές καὶ πονηρές ἐπιθυμίες, μὲ δόλους καὶ κενοδοξίες καὶ βλασφημίες. Ἀλλὰ σὺ, Κύριε, ποὺ εἶσαι ὁ μόνος ἐλεήμων καὶ πανάγαθος, βοήθησέ με καὶ σῶσε με ὅπως ἔσωσες τὸν ἄσωτο, τὸν τελώνη, τὴν πόρνη καὶ τὸν ληστή. Naί, φιλάνθρωπε Δέσποτα, μὴ με ἀποστραφείς τὸν ἀμαρτωλό καὶ ἀχρεῖο, μὲ τίς πρεσβείες τῆς Παναγίας Δέσποινας, καὶ ὅλων τῶν ἁγίων, διότι εἶσαι εὐλογητὸς στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός

Ὁσιος Ἀνδρέας ὁ διὰ Χριστὸν σαλός - Προσευχὴ διὰ τοὺς ἀστέγους

Πάτερ, Υἱὲ καὶ ἅγιο Πνεῦμα, ὁμόθρονη Τριάς, ὁμοούσιε καὶ ἀχώριστε. Σὲ παρακαλοῦμε ἐμεῖς οἱ φτωχοί, οἱ ξένοι, οἱ γυμνοὶ καὶ ταλαίπωροι, ποὺ γιὰ τὴν ἀγάπη Σου δὲν ἔχουμε σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ «ποὺ τὴν κεφαλὴν κλίνει» κάμπουμε τὰ γόνατα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τῆς καρδιάς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ δεόμεθα καὶ σέ παρακαλοῦμε καὶ σέ ἱκετεύουμε ὕψιστε Θεέ, τὸ μέγα ὄνομα Σαβαώθ. «Κλίνειν τὸ οὖς σου» ἀγαθὲ καὶ ἅγιε Δέσποτα, πλαστοουργέ, ποιητά, παντοκράτορ, καὶ δέξου μὲ εὐμένεια τὴν ἱκετήρια προσευχὴ καὶ ταπεινὴ δέησή μας καὶ καταξίωσέ μας ν' ἁγιασθοῦμε μὲ τὴ δύναμή Σου καὶ τ' ὄνομά Σου οἰκτίρμον, ἐλεήμον, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε Κύριε. Δεῖξε συμπάθεια στὰ παραπτώματα ποὺ κάναμε εἴτε μὲ λόγο, εἴτε μὲ ἔργο, εἴτε μὲ τὴ διάνοια. Σὲ παρακαλοῦμε εὐσπλαγχνε, μὴ μᾶς καταισχύνεις καὶ μὴ μᾶς ἀπορρίψεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό Σου ἐσύ, ποὺ ἀπ' τὴν ὑπερβολικὴ Σου ἀγάπη κάμπτεσαι στίς προσευχές ὅσων σέ ἀγαποῦν.

᾽Οσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός

᾽Οσιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός - Δοξολογικές εὐχαριστίες

Μᾶς ἔδειξες, Κύριε, τῆ μεγάλη καὶ δυνατὴ ἀγάπη σου, παραδίνοντας στο θάνατο τὸν Υἱό σου, για τῆ σωτηρία μας. Γι' αὐτό, εὐχαριστοῦντες, κραυγάζομε: δόξα στὴ δύναμη τῆς ἀγάπης σου, Κύριε!

Σὲ Σένα στέλνω τὴ σκέψη μου τὴν ὥρα τοῦ ὄρθρου, τὸν Δημιουργὸ τοῦ παντός, τὴν εἰρήνη, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε νοῦ, γιατί εἶναι φῶς τὰ προστάγματά σου, καὶ σὲ παρακαλῶ σ' αὐτὰ νὰ μ' ὀδηγήσεις.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ δύναμη, ὁ Θεὸς κι ὁ Κύριός μου, ψάλλει ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, ἀπὸ καθαρὴ διάνοια, ἔχοντας γιορτὴ Κυρίου.

Στο φλογισμένο καμίνι οἱ τρεῖς Παῖδες ἄστραφταν μὲ τὴν ὀμορφιά τῆς εὐσεβείας περισσότερο ἀπὸ τὸ χρυσάφι, ποὺ καθαρίζεται στο χωνευτήρι, καὶ ἔλεγαν. Εὐλογεῖτε ὅλα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ που φώτισες μὲ τὴν ἔλλαμψη τῆς παρουσίας σου Χριστέ καὶ χαροποίησες μὲ τὸν Σταυρό σου τοῦ κόσμου τὰ πέρατα, φώτισε μὲ τὸ φῶς τῆς θεογνωσίας σου τίς καρδιές μας, ποὺ ὀρθόδοξα σ' ἀνυμνοῦν.

Εἶναι ἀδύνατο στους ἀνθρώπους νὰ δουν τὸν Θεό, ποὺ δὲν τολμοῦν νὰ τὸν κοιτάξουν τῶν ἀγγέλων τὰ τάγματα. Μὲ σένα ὅμως, Πάναγνε, φάνηκε στους θνητοὺς ἀνθρώπους Λόγος μὲ σάρκα ἀνθρωπίνη. Αὐτὸν δοξολογοῦντες, μαζί μὲ τίς οὐράνιες στρατιές, σὲ μακαρίζομε, Παναγία Θεοτόκε.

᾽Οσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος

᾽Οσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος - Μείνε Κύριε μαζί μου

Μείνε, Κύριε, καὶ μὴ μ' ἀφήσεις μόνο.
Θέλω, ὅταν ἔρθουν οἱ ἐχθροί μου,
ποὺ ζητοῦν νὰ καταπιοῦν τὴν ψυχὴ μου,
νὰ σὲ βροῦν μέσα μου, καὶ νὰ φύγουν γιὰ πάντα,
γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν ξανὰ νὰ μὲ βλάψουν βλέποντάς σε
τὸν ἰσχυρότερο πάντων νὰ κάθεται στὸν οἶκο τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς.
Ναί, Δέσποτα, ὅπως μὲ θυμήθηκες ὅταν ζοῦσα στὸν κόσμο
καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μὲ διάλεξες ἐσύ,
μὲ χώρισες ἀπ' τὸν κόσμο καὶ μ' ἔκανες κοινὸν τῆς θείας σου δόξης,
ἔτσι καὶ τώρα φύλαξέ με πάντοτε σταθερὸ
κι ἀμετακίνητο στὴν ἐνοίκησή σου ἐντός μου.
Βλέποντάς σε ἀδιάκοπα ἐγὼ ὁ νεκρὸς θ' ἀνασταίνομαι καὶ θὰ ζῶ,
ἔχοντάς σε ἐγὼ ὁ φτωχὸς θὰ πλουτίζω διαρκῶς
καὶ θὰ γίνω πλουσιότερος ἀπ' ὅλους τοὺς βασιλιάδες.
καὶ θὰ σὲ τρώγω καὶ θὰ σὲ πίνω καὶ θὰ σὲ ντύνομαι κάθε ὥρα,
ὥστε νὰ ζῶ καὶ τώρα καὶ πάντα ἐντρυφώντας σὲ ἀνεκλάλητα ἀγαθὰ.
Γιατί ἐσύ εἶσαι κάθε ἀγαθὸ καὶ κάθε δόξα καὶ κάθε τρυφή
καὶ σὲ σένα πρέπει ἡ δόξα στὴν Ἁγία καὶ Ὁμοούσιο καὶ Ζωοποιὸ Τριάδα,
ποὺ ὅλοι οἱ πιστοὶ τὴ σέβονται καὶ τὴ γνωρίζουν,
τὴν προσκυνοῦν καὶ τὴ λατρεύουν στὰ πρόσωπα

τοῦ Πατέρα καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ὁσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος - Σ' εὐχαριστῶ Κύριε

Σ' εὐχαριστῶ, ποὺ ἔγινες ἓνα πνεῦμα μαζί μου
ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως κι ἀναλλοιώτως,
Θεὸ τοῦ παντός, κι ἔγινες γιὰ χάρη μου τὰ πάντα σὲ ὅλα:
Τροφή ἀνεκλάλητη ποὺ ποτὲ δὲν τελειώνει,
ποὺ ξεχύνεται ἀκατάπαυστα ἀπὸ τῆς ψυχῆς μου τὰ χεῖλη
καὶ πλούσια ἀναβλύζει ἀπ' τὴν πηγὴ τῆς καρδιάς μου.
Ἐνδυμα, ποὺ ἀστράφτει καὶ καταφλέγει τοὺς δαίμονες.
κάθαρση, ποὺ μὲ πλένεις μὲ τ' ἄφθαρτα κι ἅγια δάκρυα
ποὺ ἡ παρουσία σου χαρίζει σ' ὅσους ἐπισκεφθεῖς.
Σ' εὐχαριστῶ, γιατί γιὰ χάρη μου ἔγινες ἀνέστερο φῶς
καὶ ἥλιος ἀβασίλευτος, ποὺ δὲν ἔχεις ποὺ νὰ κρυφτεῖς,
ἀφοῦ γεμίζεις μὲ τὴ δόξα σου τὰ σύμπαντα.
Ποτὲ δὲν κρύφτηκες ἀπὸ κανένα ἀλλ' ἐμεῖς κρυβόμαστε
πάντοτε ἀπὸ σένα, μὴ θέλοντας νάρθοῦμε κοντά σου.
Μὰ ποὺ νὰ κρυφτεῖς ἀφοῦ πουθενὰ δὲν ὑπάρχει τόπος
γιὰ τὴν κατάπαυσή σου;
Καὶ γιατί νὰ κρυφτεῖς ἐσύ ποὺ δὲν ἀποστρέφεται κανέναν
οὔτε κανέναν ντρέπεσαι;
Καὶ τώρα, σὲ ἱκετεύω, Δέσποτά μου,
ἔλα νὰ στήσεις τὴ σκηνή σου στὴν καρδιά μου,
νὰ κατοικήσεις καὶ νὰ μείνεις ἐντός μου
ἀχώριστος κι ἐνωμένος μέχρι τέλους μὲ μένα τὸν δοῦλο σου,
ἀγαθέ, γιὰ νὰ βρεθῶ κι ἐγὼ στὴν ἔξοδό μου κι ἔπειτα ἀπ' αὐτὴν
στοὺς αἰῶνες κοντά σου Ἀγαπημένε, καὶ νὰ βασιλέψω μαζί σου
Θεὸ τοῦ παντός!

Ὁσιος Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος - διὰ τὴν εὔρεσιν ἀπαθοῦς πνευματικοῦ

«Κύριε, ὁ μὴ θέλων τὸν θάνατον τοῦ ἁμαρτωλοῦ ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν, ὁ κατελθὼν διὰ
τοῦτο ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα τοὺς κειμένους καὶ τεθανατωμένους ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας ἐξαναστήσῃ καὶ Σὲ
κατιδεῖν αὐτούς, τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν, ὡς ἰδεῖν ἄνθρωπῳ δυνατὸν, καταξιώσης, πέμψον μοι
ἄνθρωπον γινώσκοντά Σε, ἵνα ὡς Σοι δουλεύσας αὐτῷ καὶ πάσῃ δυνάμει μου ὑποταγείς καὶ τὸ Σὸν
ἐν τῷ ἐκείνου θελήματι ποιήσας θέλημα, εὐαρεστήσω Σοι τῷ μόνῳ Θεῷ καὶ καταξιωθῶ Σου κἀγὼ
τῆς Βασιλείας Σου ὁ ἁμαρτωλός».

Σχόλια: Δὲν πρέπει νὰ παραβλέψει κανεὶς ὅτι τέτοιοι ἀπαθεῖς γέροντες εἶναι λίγοι στὶς ἡμέρες μας,
ἀλλὰ ὅπως γιὰ νὰ βροῦμε ἄριστο γιατρὸ γιὰ τὸ σῶμα μας δὲν δειλιάζουμε νὰ κάνουμε
παραδείγματος χάριν ἑκατὸ καὶ πεντακόσια χιλιόμετρα, ὁμοίως δὲν θὰ δειλιάσουμε (καὶ οὔτε
πρόκειται νὰ ἔχουμε δικαιολογία στὴν Κρίση) ἂν πρόκειται νὰ διασχίσουμε βουνὰ καὶ λαγκάδια γιὰ
νὰ βροῦμε τὸν ἐν Χριστῷ ὁδηγὸ μας. Καὶ ὅπως δὲν διστάζουμε μέχρι καὶ τόπο διαμονῆς νὰ
ἀλλάξουμε λόγω π.χ. κλίματος, ἔτσι δὲν θὰ διστάσουμε νὰ ἀλλάξουμε καὶ τόπο διαμονῆς λόγω τοῦ
πνευματικοῦ κλίματος ἂν μᾶς δώσει εὐλογία ὁ ἅγιος γέροντάς μας.

“Όσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης

“Όσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης - Προσευχή πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν

Ἰησοῦ, Σὺ ποὺ δημιούργησες τοὺς Ἀγγέλους, καὶ εἶσαι Κύριος αὐτῶν τῶν ἀυλῶν ὄντων, ποὺ σὲ δοξολογοῦν ἀσίγητα, Σὲ δοξολογῶ, Ἰησοῦ, ποὺ καλλώπισες ὅλα τὰ κτίσματα, Σ’ εὐχαριστῶ, γιατί μὲ τὸ λογικὸ ποὺ μοῦ ἔδωσες τὰ βλέπω καὶ τὰ χαίρομαι.

Ἰησοῦ, ποὺ μ’ ἓνα Σου νεῦμα ἔφτιαξες τὸν οὐρανό, ἐξομολογοῦμαι ὅτι μὲ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μου δὲν μπορῶ νὰ σηκώσω τὸ βλέμμα νὰ τὸν δῶ.

Ἰησοῦ, ποὺ κατασκεύασες τὸν ἥλιο καὶ τὴ σελήνη, φώτισε τὴν ψυχὴ μου.

Ἰησοῦ, ποὺ διακόσμησες τὸν οὐρανὸ μὲ τ’ ἄστρα, κόσμησε μέ, μὲ τὰ χαρίσματά Σου.

Ἰησοῦ, ποὺ ζωγράφισες τῇ γῆ μὲ τὰ πολύχρωμα κι εὐωδιαστὰ λουλούδια, κάνε νὰ βλαστάνει κι ἡ ψυχὴ μου ἄνθη τῶν ἀρετῶν.

Ἰησοῦ, ποὺ ἔκανες νὰ βγάζουν τὰ δέντρα διαφόρους ὠραίους καρπούς, πλούτισε μέ, μὲ τοὺς καρπούς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

“Όσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης - Προσευχή πρὸ τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως

Προαιώνιε Πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, καὶ Θεὲ πάσης παρακλήσεως. Ἐγώ, ὁ ταλαίπωρος, θέλοντας νὰ ἐξετάσω τὴν Συνείδησίν μου ἐπάνω εἰς ταῖς ἀνομίας μου, φοβοῦμαι κατὰ πολλὰ καὶ τρέμω· ἐπειδὴ καὶ σοῦ εἶναι τόσο φανερὴ ἡ κατάστασις τῆς ζωῆς μου, ὅπου κανένα ἔργον, καὶ κανένας συλλογισμὸς μου δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι κρυπτὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου. Ὅθεν σοῦ ζητῶ μὲ ὄλην τὴν ταπείνωσιν διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Μονογενοῦς σοῦ Υἱοῦ, νὰ μοῦ δώσης τὴν χάριν νὰ γνωρίσω καλά, νὰ μισήσω, καὶ νὰ διορθώσω ὅλα μου τὰ ἁμαρτήματα. Δός μοι, ὦ Πατὴρ τῶν φώτων, τὸ Πανάγιον σοῦ Πνεῦμα, διὰ νὰ μοῦ φέρῃ εἰς τὴν ἐνθύμησιν ταῖς ἁμαρτίας ὅπου ἔλησμόνησα, καὶ διὰ νὰ παρακινήσῃ τὴν καρδίαν μου εἰς συντριβὴν, καὶ μετάνοιαν ἐπάνω εἰς αὐταῖς, διὰ νὰ ταῖς μισήσω, καὶ νὰ ἀπέχω ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν εἰς τὸ ἐρχόμενον. Καὶ Σὺ, Παρθένε Θεοτόκε, Μήτηρ ἐλέους, καὶ καταφυγὴ τῶν ἁμαρτωλῶν, συντρόφευσόν με, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὴν βοήθειαν σου εἰς τοῦτο τὸ Κριτήριον τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσω, νὰ μισήσω ἐκ καρδίας, καὶ νὰ ἐξομολογηθῶ ὅλας μου τὰς ἁμαρτίας. Τὸ ὅμοιον καὶ σύ, ὦ Ἁγιε Ἄγγελε, φύλαξ τῆς ψυχῆς μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ βοηθήσης εἰς τοῦτο τὸ ἔργον, ὅπου εἶναι τόσο ἀναγκαῖον διὰ τὴν αἰώνιον σωτηρίαν μου. Ἀμήν.

“Όσιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης - Προσευχή μετὰ τὴν Ἱερὰν Ἐξομολόγησιν

Εὐχαριστῶ Σοι κατὰ πολλὰ, ὦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, Λυτρωτά μου φιλανθρωπότατε, καὶ ἰατρὲ πολυέλεε τοῦ ἀνθρωπίνου Γένους, διατὶ μὲ τὸ πολυτίμητον Βάλσαμον τοῦ ζωοποιοῦ σοῦ Αἵματος ἰάτρευσες ταῖς πληγαῖς τῆς ψυχῆς μου, καὶ μὲ ἐκαθάρισες ἀπὸ τὴν λέπραν τῶν ἁμαρτιῶν μου. Γνωρίζω τὴν θεῖαν Σοῦ Εὐσπλαγχνίαν, μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνέμεινες νὰ ἔλθω εἰς μετάνοιαν, ἐγὼ ὁ τρισάθλιος ἁμαρτωλός, εἰς καιρὸν ὅπου τόσο ἄλλοι δοκιμάζουν τώρα τὴν ὀργὴν τῆς δικαιοσύνης Σου εἰς τὸν Ἄδην. Δέξαι, λοιπόν, σὲ παρακαλῶ, Κύριέ μου, διὰ πρεσβειῶν τῆς ἀειπαρθένου Σου Μητρὸς, καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ πάντων Σου τῶν Ἁγίων ταύτην μου τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ ἂν ἐστάθῃ ελλειπής, ἢ ατελής εἰς κανένα τῆς περιστατικόν, ἄς ἀναπληρώσῃ εἰς τοῦτο ἡ θεία Εὐσπλαγχνία Σου καὶ φιλανθρωπία, διὰ μέσου τῆς ὁποίας κάμέ, σὲ παρακαλῶ νὰ εἶμαι τελείως

συγχωρημένος, νὰ διορθώσω τὰ ἥθη μου, κάμνωντας καρπούς ἀξίους τῆς μετανοίας, καὶ
τοιουτοτρόπως μένοντας στερεὸς εἰς τὸ καλὸν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν μὲ τὴν θεῖαν Σου χάριν, νὰ
ἀξιωθῶ εἰς τὴν ἄλλην νὰ ἀπολαύσω τὴν Οὐράνιον δόξαν Σου.

Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως

Ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως - Εἰς τὴν Θεοτόκον

Σὺ μου σκέπη εἶ καὶ ῥύστις, Σὺ μου εἶ παραμυθία.
Σὺ ἀντίληψίς μου πέλεις, Σὺ ἐλπίς καὶ προστασία.
Σὺ ἐνίσχυσόν με, Κόρη, ἐν τῇ πάλῃ, ἐν σταδίῳ.
Σὺ μου εἶ, Παρθενομήτητορ, καύχημά μου ἐν τῷ βίῳ.

Σὺ με δεῖξον νικηφόρον, Σὺ με δεῖξον στεφανίτην...

ὦ θεία Ἀγάπη, ἐλθέ ἱκετεύω.
ἐξ ὅλης ψυχῆς μου καὶ μέσης καρδίας...
Καὶ ἐρώτα θεῖον, ὦ θεία Ἀγάπη,
Θερμῶς ἱκετεύω τῷ δούλῳ Σου δός μοι.

(Ἀπὸ τὸ «Κεκραγάριον» τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου).

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΓΕΡΟΝΤΩΝ

Γέρων Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης

Προσευχὴ θερμὴ (Κοντάκιον τῆς Δ' Κυριακῆς τοῦ Πάσχα)

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἁμαρτίαις παντοίας, καὶ ἀτόποις πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην,
ἐγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὡς περ καὶ τὸν Παράλυτον, ἤγειρας πάλαι, ἵνα κράζω
σεσωσμένος· Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

παπα-Τύχων Καρουλιώτης

παπα-Τύχων Καρουλιώτης - Ἡ Προσευχὴ τοῦ Γολγοθᾶ

IC XC
NI KA

Ἅγιε Γολγοθᾶ, θεῖε Γολγοθᾶ,
Παρακαλῶ πές μου πόσες χιλιάδες, ἑκατομμύρια ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους καθάρισες καὶ ἔστειλες
καὶ γιόμισες τὸν γλυκὸν Παράδεισο. Θεμέλιο γιὰ τὸν γλυκὸν Παράδεισο εἶναι ὁ ἅγιος Γολγοθᾶς.
Ἅμαρτωλοὶ ἐλᾶτε ἐδῶ, νὰ μὴν ἀργήσετε. Ὁ ἅγιος Γολγοθᾶς ἀνοικτός. Ἡ σταύρωσις. Ὁ Χριστός

Ἐλεήμων. Μᾶς περιμένει νὰ τοῦ λούσουμε τὰ πόδια.

Μακάριοι ἐμεῖς, ἂν μᾶς ἀξιώσει ὁ Χριστὸς, μὲ ταπείνωση, μὲ φόβο Θεοῦ, μὲ ζεστή καρδιά, μὲ ζεστὰ δάκρυα νὰ πλύνουμε τὰ ἅγια πόδια τοῦ Χριστοῦ καί, ἂν θελήσουμε πολλές φορές. Ὑστερα ὁ Χριστὸς θὰ πλύνῃ τίς ἀμαρτίες μας καὶ θὰ γίνῃ καθαρὴ ἡ ψυχὴ μας καὶ θ' ἀνοίξει τὸν γλυκὸ Παράδεισο.

Ὑστερα ἐμεῖς μετὰ χαρᾶς θὰ πᾶμε στὸν γλυκὸ Παράδεισο, γιατί ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία καὶ οἱ ἅγιοι Πάντες μᾶς περιμένουν. Μαζὶ μὲ Ἀρχαγγέλους καὶ Ἀγγέλους, Χερουβείμ καὶ Σεραφεῖμ θὰ δοξολογοῦμε τὴν Ἁγία Τριάδα εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.
ἀμαρτωλὸς Τύχων

(Ἡ προσευχὴ τοῦ Γολγοθᾶ, ἀπὸ χειρόγραφο τοῦ παπα-Τύχωνος)

Γέρων Νικόλαος Ἀγιορείτης

**Γέρων Νικόλαος Ἀγιορείτης - Προσευχὴ πρὸς τὴν
πανάχραντον Μητέρα ἡμῶν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ ἀειπάρθενον
Μαρίαν, τὰς ἐπουρανίους δυνάμεις καὶ πάντας τοὺς ἁγίους.**

Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν.

Θρόνοι, Χερουβείμ, Σεραφεῖμ, Κυριότητες, Δυνάμεις, Ἐξουσίαι, Ἀρχαί, Ἀρχάγγελοι, Ἄγγελοι·

Προφῆται, Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, Ὅσιοι, Δίκαιοι, Ἐρημίται, Μοναχοί·

& πάντες Ἅγιοι,

ἐξαιρέτως δέ, Μητερ Παναγία, Δέσποινα τοῦ κόσμου

πρεσβεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν πρὸς τὸν φιλόνητον Δεσπότην ὅπως φανῇ ἴλεως ἐν
τῇ φοβερᾷ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως. Ἀμήν.

Εἴθε νὰ προσευχώμεθα πάντοτε μὲ θερμότητα ἀγάπης καὶ συμπαθείας δι' ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ
λέμε:

Εὐδόκησον Θεέ μου, ὡς εὐσπλαγχνος ὅπου εἶσαι νὰ μετανοήσουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· Ἰδιαιτέρως δέ
νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας οἱ εἰδωλολάτραι, οἱ ἄπιστοι, οἱ ἄθεοι αἰρετικοὶ καὶ οἱ παντὸς
εἴδους κακόδοξοι, οὕτως ὥστε νὰ γίνουν ἅπαντες κατὰ τὴν τοῦ ἀποστόλου σου φωνὴν πρόβατα
μῆς ποιμένης ὑπὸ Σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον Ποιμένα καὶ οὕτως Σὺ νὰ δοξάζεσαι σὺν τῷ
Πατρὶ καὶ τῷ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι. Ἀμήν. Γένοιτο.

Μ. μοναχὸς Ἀγιορείτης

Μ. μοναχὸς Ἀγιορείτης - Προσευχὴ πρὸς τὸν Ἅγιον Θεόν

Δέσποτα πολυέλεε, ἀνεξίκακε, μακρόθυμε, ἀκατάληπτε, ἀνερμήνευτε, Κύριε· ὁ κυβερνῶν καὶ
προνοῶν διὰ πάντα τὰ ἔργα σου· ὁ ἐτάζων νεφροὺς καὶ καρδίας καὶ τὰ κρυπτὰ διανοήματα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν σαφῶς ἐπιστάμενος, πρόσδεξαι τὴν εὐχαριστία αὐτῆ καὶ ἐξομολόγηση τῆς
συντετριμμένης ψυχῆς μου καὶ χάρισε σ' αὐτὴν πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα.

Γνωρίζεις, Πατέρα μου οὐράνιε, ἂν καὶ καθημερινῶς ἀμαρτάνω, τίποτε ἄλλο δὲ μπορῶ νὰ

ἀγαπήσω περισσότερο ἀπὸ ἐσέ και πουθενὰ ἄλλοῦ δὲ μπορῶ νὰ στρέψω τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς μου. Ἐσύ εἶσαι γιὰ μένα τὸ φῶς, ἡ ὁδός, ἡ ζωὴ, εἶσαι τὸ πᾶν. Ποῦ ἄλλοῦ νὰ ἐπιρρίψω τὴν μέριμνά μου και σέ ποιὸν ἄλλο νὰ καταφύγω;

Προσπίπτω ἐνώπιόν σου κατὰ τὴν ὥρα αὐτὴ ποῦ ὁ ἥλιος δύνει και δέομαι θερμῶς νὰ μοῦ ἀποστείλεις τὴν τελευταία ἀκτῖνα τοῦ θείου ἐλέους σου και νὰ φωτίσεις τὴν ἁμαρτωλὴ μου ψυχὴ.

Ἄν και ἔλλιπὴς εἶναι ἡ ἀγάπη και ἡ εὐχαριστία τῆς ψυχῆς μου, ἀναγνωρίζω ὅτι Σὺ μὲ καθοδηγεῖς και σὲ Σένα ὀφείλω τὰ πάντα. Πρόλαβε βέβαια ἡ ἁμαρτία και ἐναπέθεσε στὴν ψυχὴ μου τοὺς δικούς της τύπους και τὰ ἐμπαθῆ ἐνθυμήματα και ἀπομάκρυνε διὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ πολέμου τὴν διαρκὴ ἐνθύμηση τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Σου.

Πλὴν ὅμως εἰς οὐδὲν ὑποχωρῶ. Ἀποστρεφόμενος κάθε τί ποῦ εἶναι δικό σου και ὅσο ὁ χρόνος περνᾷ πλεονάζει ἡ ἀγάπη σου ἐντός μου. Μεγαλύτερη ἀνδρεία και εὐστροφία ψυχῆς δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὴν διαρκὴ ἐνθύμηση τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Σου.

Βοήθησέ με, Δέσποτα Κύριε, νὰ κατευθύνω τὶς δυνάμεις τῆς ψυχῆς μου πρὸς δοξολογία τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός σου, ἐνθυμούμενος και φανταζόμενος τὴν ἀκατάληπτη δόξα και τὴν εὐπρέπεια και τὴν ὠραιότητα τῆς οὐρανοῦ μακαριότητος.

Συγκράτησε τὸ ρεμβόμενο και περιπλανώμενο νοῦ μου στὶς συγχύσεις και τὶς μέριμνες τοῦ βίου τούτου και ἐμφύτευσε σ' αὐτὸν τὴ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ὄνοματός Σου και τὴ μελέτη τῶν σωτηρίων σου ἐντολῶν.

Ἀνατεινόμενος πρὸς τὰ ἄνω, περιφρουρούμενος ἀπὸ τὴ χάρις Σου και καταφλεγόμενος ἀπὸ τὸ διάπυρο πόθο τῆς ἀγάπης σου, νὰ κατατρυφᾷ Σέ, τὸν γλυκύτατο Νυμφίο και εὐεργέτη μου, ἀπορρίπτων ὡς σκύβαλα πάντα τοῦ κόσμου τὰ τερπνά.

Ὁ ἥλιος δύνει, Κύριε, και τὰ πουλιὰ τοῦ δάσους ψάλλουν ἐσπερινό. Γονατίζω και ἐγὼ ἐνώπιόν σου και τὰ χέρια μου πρὸς Σέ ἀνατείνω, δεόμενος νὰ μοῦ ἀποστείλεις τὸ φῶς σου τὸ ἀληθινό, γιὰ νὰ ἀνυμνῶ, δοξολογῶ και γεραίρω τὸ Πανάγιο Ὄνομά Σου εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἅγιον Ὄρος 1995

Τὸ Παράπονο τοῦ Χριστοῦ

Μὲ ὀνομάζετε Κύριον ἀλλὰ δὲν μὲ Ὑπακούετε.

Μὲ ὀνομάζετε Φῶς, ἀλλὰ δὲν μὲ Βλέπετε.

Μὲ ὀνομάζετε Ὁδὸν ἀλλὰ δὲν μὲ Ἀκολουθεῖτε.

Μὲ ὀνομάζετε Ζωὴν ἀλλὰ δὲν μὲ Ἐπιθυμεῖτε.

Μὲ ὀνομάζετε Σοφία, ἀλλὰ δὲν μὲ Συμβουλευέσθε.

Μὲ ὀνομάζετε Ἀλήθεια, ἀλλὰ δὲν μὲ Πιστεύετε.

Μὲ ὀνομάζετε Παντοδύναμον, ἀλλὰ δὲν μὲ Ἐμπιστεύεσθε.

Μὲ ὀνομάζετε Δίκαιο, ἀλλὰ δὲν μὲ Φοβεῖσθε.

Μέ ονομάζετε Πατέρα, αλλά δέν γίνεσθε Παιδιά μου.

Μέ ονομάζετε Σωτήρα αλλά δέν θέλετε τήν Σωτηρία Σας.

Προσευχή Έξομολογητική

Κύριε, μή παραβλέψεις τήν άμαρτωλή ψυχή μου, πού ζει μέσα στην άμαρτία, σέ χρειάζομαι περισσότερο από κάθε άνθρωπο τής γής. Είμαι χειρότερος από κάθε λογικό όν, και φέρομαι άνόητα πού δέν γνωρίζω τό καλό της ψυχής μου.

Τρέξε στη δυστυχία τής ψυχής μου, διότι είμαι κυριευμένος από πολλά πάθη πού δέν τά βλέπουν οί άνθρωποι εύκολα, κρύβομαι από τους άλλους αλλά έγώ ό ταλαίπωρος δέν μπορώ νά κρυφτώ από τό άγρυπνο μάτι τής κρίσεώς Σου.

Κύριε, βοήθησέ με και σώσόν με, τόν άδιάντροπο και έραστή τών παθών. Κύριε ή ραθυμία μου μέ καταβάλλει σέ κάθε άμαρτία και γίνομαι πρόθυμος σέ κάθε πειρασμό, πού μέ χλευάζουν άκόμη και οί δαίμονες για τήν άθλιότητά μου.

Κύριε, έλέησόν με!

Κύριε, ταπεινώσέ με! για νά σωθώ.

Κύριε, ταπεινώσέ με! για νά μετανοήσω ειλικρινά.

Κύριε, σώσέ με από κάθε ύπερηφάνεια, θυμό, κακία, φθόνο και περιέργεια.

Κύριε, σκέπασέ με μέ τή φιλανθρωπία Σου και καθοδήγησέ με στο δρόμο τών έντολών Σου.

Κύριε, νιώθω τόσο άνίσχυρος, σαν σκουλήκι, πού εύκολα μπορούν νά τό πατήσουν οί άνθρωποι για νά τό λιώσουν.

Κύριε, σώσόν με.

Κύριε, δέξου τά δάκρυα τής μετανοίας μου ώστε νά κατανοήσεις ότι ζητώ εύσπλαγχνικά τό θείο έλεός Σου.

Κύριε, έχω μοιάσει του φαρισαίου και γεμάτος έπαρση νομίζω ότι έχω έπιτύχει κάτι στη ζωή μου.

Ψυχή μου, πόσο σκοτεινή είσαι, πού δέν βλέπεις ούτε τό έλεος του Θεού μέσα σου, γίνεσαι άχάριστη και άναιδής στις τόσες εύλογίες του Θεού.

Ψυχή μου, πόσο τυφλωμένη είσαι, από τά άκάθαρτα πάθη και δέν εξετάζεις τόν έαυτό σου για νά έρθεις σέ μετάνοια.

Ψυχή μου, πόσο άναίσθητη γίνεσαι, πού ούτε φοβάσαι τό Θεό, κάνεις τά πάντα χωρίς ντροπή.

Ψυχή μου, πόσο εύκολα κατακυλᾶς μέσα στο βάθος τών άμαρτιών σου και δέν σταματᾶς ν' άμαρτάνεις.

Ψυχή μου, σέ παρακαλώ σταμάτα λίγο, και κοίτα τό Σταυρό του Κυρίου, πού για σένα σταυρώθηκε.

Ψυχή μου, σήκω και μετανόησε μέ δάκρυα πού νά βρέχουν τή γή για τήν άδικία πού προσφέρεις στον έαυτό σου.

Ψυχή μου, ταπεινώσου σαν τόν ληστή, τήν πόρνη και τόν άσωτο υίο, και γίνε τυφλή στα πάθη.

Ή άμάθειά σου δέν έχει όρια, διότι όλο σκοντάφτεις και πέφτεις.

Ψυχή μου, μετανόησε, δάκρυσε, ταπεινώσου, φύγε από τό σκοτάδι τής άμαρτίας και πήγαινε στο

φῶς τῶν ἀρετῶν στὸ φῶς τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Κύριε, ἄπειρη ἡ Σοφία Σου γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ δοῦλο Σου, ποῦ δὲν παύεις νὰ μὲ ἐλεεῖς, νὰ μὲ συγχωρεῖς, νὰ μὲ φωτίζεις καὶ νὰ μὲ θερμαίνεις μὲ τὴ Θεία Ἀγάπη Σου, γιὰ νὰ νοιώσω τὴν ἀθλιότητά μου ἐνώπιον τῆς ἄπειρης ἀγαθότητός Σου, τῆς θείας παντοδυναμίας Σου.

Κύριε, σὲ ὑμνῶ καὶ σὲ δοξάζω ποῦ μὲ δέχεσαι τόσο ἁμαρτωλὸ καὶ δείχνεις τὴ φιλευσπλαγχνία Σου χωρὶς νὰ μὲ δικάσεις μὲ τὴ δικαιοσύνη Σου.

Κύριε, παρὰ τὴ μεγάλη ἁμαρτωλότητά μου ἔχεις γίνει πλέον ἡ τροφή τῆς ψυχῆς μου, ποῦ εὐφραίνομαι μὲ τὴν οὐράνια χάρη Σου.

Κύριε, ἐνῶ ἐσύ μὲ τρέφεις ἐγὼ ὁ ἄθλιος δὲν φυλάττω τίς ἐντολές Σου καὶ τὸ νοιώθω διότι μὲ ἐλέγχει ἡ συνείδησή μου γιὰ τίς ἁμαρτίες μου.

Ψυχὴ μου, ποῦ εἶναι ἡ θυσία σου στὸν εὐεργέτη σου;
ποῦ εἶναι ἡ καθαρὴ προσευχὴ σου;
ποῦ εἶναι ἡ ταπεινὴ νηστεία σου;
ποῦ εἶναι ἡ ἀγάπη σου γιὰ τὸ Θεό;
Ζεῖς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου χωρὶς νὰ προσφέρεις τίποτα στὸ Θεό.

Ψυχὴ μου, οἱ λογισμοί σου εἶναι ἀκάθαρτοι, τὰ λόγια σου ὑπερήφανα, ἐνῶ οἰκοδομεῖς ἄλλους ἐσύ μένεις ἐρειπωμένη καὶ γκρεμισμένη, τίποτα καλὸ δὲν ἔχεις παρουσιάσει στὸ Θεό.

Ψυχὴ μου, πόσο ἄδεια εἶσαι ἀπὸ ἀρετές!
πόση ἀμέλεια σὲ κυβερνᾷ!
ποῦ εἶναι ἡ καθαρότητά σου;
ποῦ εἶναι ἡ ἀγνότητα τῆς σκέψεώς σου;
Ζεῖς γιὰ τὸν κόσμο.
Ζεῖς γιὰ τὸν ἑαυτὸ σου.

Μετανόησε καὶ κλᾶψε γιὰ τίς ἁμαρτίες σου.

Ψυχὴ μου, ἐξομολογήσου εἰλικρινὰ στὸ Θεὸ τοῦ ἐλέους, χωρὶς νὰ κρύψεις τίποτα γιὰ νὰ δεχθεῖς τὴ λυτρωτικὴ θεία χάρη Του, νὰ σὲ σκεπάζει πλούσια, ὥστε κεκαθαρμένη πλέον νὰ ζεῖς, δοξάζοντας τὸ Θεό.

Κυριέ μου, ἐσύ ποῦ δέχθηκες τόσους μετανοημένους ἁμαρτωλούς, δέξου καὶ τὴ δική μου μετάνοια, προσπίπτω στὰ εὐσπλαγχνικὰ πόδια σου, καὶ σὲ ἱκετεύω μὲ δάκρυα ἐλέησόν με, συγχώρεσόν με καὶ σώσόν με.

Κύριε, διῶξε κάθε ἀπρεπὴ φαντασία, κάθε θυμὸ καὶ ὀργὴ καὶ ντύσε με μὲ στολὴ φωτεινὴ σὰν τῶν ἀγγέλων καὶ νὰ σὲ ὑμνῶ.

Ψυχὴ μου, τί ἔχεις νὰ ἀπολογηθεῖς τὴν ὥρα τῆς κρίσεώς σου, ποῦ τὰ πάντα θὰ εἶναι γνωστὰ στὸ Θεό.

Σκέψου τὴν αἰώνια ζωὴ.

Μετανόησε.

Λυπήσου τὸν ἑαυτὸ σου.

Κύριε, κράζω καὶ φωνάζω μ' ὅλη τὴν ψυχὴ μου ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλό.

Ὅλο τὸ σῶμα μου ἀναταράζεται ἀπὸ λυγμούς μετανοίας καὶ ζητῶ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Σὲ ἱκετεύω ἐλευθέρωσέ με ἀπὸ τίς ἁμαρτίες μου.

Κύριε, κοίτα τὴ λύπη τῆς ψυχῆς μου, τὴν εἰλικρινὴ μετάνοιά μου καὶ ἐλέησόν με.

Κύριε, κοίτα τὴν ταπείνωση τῆς ψυχῆς μου, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας μου, καὶ ἄκου τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς μου, ποῦ φωνάζει: Ἐλέησόν με!

Κύριε, κοίτα τὸ πλανεμένο πρόβατό σου καὶ σῶσε το, ὡς καλὸς ποιμένας.

Κύριε, ἐλέησόν με, σῶσόν με.

Κύριε, θεράπευσε τὶς πληγὲς τῆς ψυχῆς μου μὲ τὸ φάρμακο τοῦ ἐλέους Σου.

Ψυχή μου, προσεύχου κατανυκτικά, νήστευε μὲ ἀρετή, ἀγρύπνια καθημερινά, ἔχοντας καρδιά συντετριμμένη καὶ πνεῦμα ταπεινώσεως, λέγοντας:

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με, τὸν ἁμαρτωλόν. Ἀμήν.

Προσευχή Ἱεροῦ Αὐγουστίνου

ὦ Δημιουργέ μου καὶ Πλάστα μου, πολλὰ σοῦ ἐζήτησα, ἐγὼ ποὺ δὲν εἶναι ἄξιος οὔτε τὰ ὀλίγα νὰ λάβω.

Ὁμολογῶ, ἄχ! ὁμολογῶ ὅτι ὄχι μόνον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λάβω τὰς χάριτας ποὺ ζητῶ, ἀλλὰ τοῦναντίον μοῦ ἀξίζουν πολλές καὶ φοβερὲς κολάσεις. Ἀλλ' ὅμως μὲ παρακινοῦν νὰ ἔχω θάρρος οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι καὶ οἱ λησταὶ τοὺς ὁποίους ἡ χάρις Σου ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Σατανᾶ καὶ τοὺς ἔβαλε στὴ μάνδρα τῶν λογικῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ. Διότι Σὺ Θεέ μου ποὺ δημιουργήσες τὰ πάντα, Σὺ ποὺ εἶσαι θαυμαστός εἰς ὅλα τὰ ἔργα σου, εἶσαι ἀκόμη θαυμαστότερος ὅταν δείχνῃς τὸ ἔλεός Σου. Δι' αὐτὸ καὶ μὲ κάποιον δοῦλον σου εἶπες τὸ ρητὸ «οἱ οἰκτιρμοὶ αὐτοῦ ἐπὶ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ». Καὶ ἡμεῖς ἔχομεν πεποιθήσιν ὅτι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον Σὺ εἶπες γιὰ τὸν ἕνα, ἰσχύει γιὰ ὅλον τὸν λαόν σου, «τὸ ἔλεός μου οὐ μὴ διασκεδάσω ἀπ' αὐτοῦ» (τὸ ἔλεός μου δὲν θὰ τὸ πάρω ἀπ' αὐτόν). Διότι κανέναν, Θεέ μου, δὲν παραμελεῖς, κανέναν δὲν πετᾶς, κανέναν δὲν ἀποστρέφεις, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μόνος του Σὲ ἀποστρέφεται ἐν τῇ ἀνοησίᾳ του.

Λοιπὸν, ὄχι μόνον δὲν πατάσεις ἀμέσως ἐκείνους ποὺ σὲ παροργίζουν μὲ τὰς ἁμαρτίας τῶν, ἀλλὰ ἐὰν σοῦ ζητήσουν ποτέ, καὶ δωρεᾶς τοὺς δίνεις, Θεέ μου! ἡ σωτηρία μου! ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος, ἐγὼ Σὲ παρώργισα, ἐγὼ τὸ πονηρὸν μπροστὰ στὰ μάτια Σου τὸ ἔπραξα, τὸν θυμὸν Σου ἄναψα, καὶ ἔγινα ἄξιος τῆς ὀργῆς Σου. Ἠμάρτησα καὶ μὲ ἀνέχθηκες, παρανόμησα καὶ ἀκόμη μακροθυμεῖς. Ἐὰν μετανοήσω, μὲ λυπᾶσαι, ἐὰν ἐπιστρέψω, μὲ δέχεσαι, καὶ τὸ ἀκόμη μεγαλύτερο, ἐνῶ ἀναβάλλω, μὲ περιμένεις. Ἐνῶ πλανῶμαι, μὲ προσκαλεῖς νὰ ἔλθω κοντά Σου, καὶ ἐνῶ ἀνθίσταμαι, σὺ μὲ φωνάζεις, ἐνῶ ὀκνῶ, μὲ δέχεσαι, ὅταν ἐπανέρχωμαι, μὲ περιβάλλεις μὲ ἀγάπη, ὅταν δείχνωμαι ἀσύνητος, μὲ διδάσκεις, ὅταν λυποῦμαι, μὲ γλυκαίνεις, ὅταν πέφτω, μὲ σηκώνεις, ὅταν εἶμαι πεσμένος, πάλιν μὲ παίρνεις, ὅταν σου ζητῶ κάτι, μοῦ τὸ δωρίζεις, ὅταν ζητῶ ἐσένα, ἔρχεσαι κοντά μου, ὅταν κτυπᾶω τὴ θύρα τοῦ ἐλέους Σου, ἀνοίγεις.

Ἰδού, Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, τί θὰ σοῦ ἀνταποδώσω γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν γνωρίζω, πῶς θὰ ἀνταποκριθῶ δὲν ἤξεύρω. Μὲ κανένα τρόπον δὲν ἠμπορῶ νὰ κρυφτῶ ἀπὸ τὰ μάτια Σου, ἀλλὰ μοῦ ἔδειξες τὸν δρόμον τῆς εὐτυχίας, μὲ ἐδίδαξες πῶς πρέπει νὰ τὸν βαδίζω. Μὲ ἐφοβέριξες μὲ τὴν κόλασι καὶ μοῦ ὑποσχέθης τὴν ἀπόλαυσιν εἰς τὸν παράδεισον.

Τώρα, λοιπὸν, Θεέ μου, Σὺ ποὺ εἶσαι ὁ πατέρας τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς τῆς παρηγορίας, κάρφωσε τὰς σάρκας μου μὲ τὸν φόβο σου, διὰ νὰ φοβηθῶ τὰς ἀπειλές σου καὶ ξεφύγω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ δός μου τὴν χαρὰν τῆς σωτηρίας, ὥστε στηριγμένος στὴν ἀγάπη Σου νὰ ἀπολαύσω ὅσα μοῦ ὑποσχέθηκες. Κύριε, Σὺ ποὺ εἶσαι ἡ δύναμις μου, τὸ στερέωμά μου, τὸ καταφύγιό μου, ἡ σωτηρία μου, φώτισέ με, σὲ παρακαλῶ, τί πρέπει νὰ σκέπτομαι γιὰ Σένα, δίδαξέ με μὲ ποιὰ λόγια πρέπει νὰ σὲ ἐπικαλοῦμαι, μὲ ποιῆς πράξεις πρέπει νὰ σὲ εὐχαριστῶ, διότι ξεύρω ὅτι σὺ εἶσαι πολυέλεος, αὐτὸ ξέρω πρῶτον. Καὶ δευτέρον, ὅτι κανέναν δὲν περιφρονεῖς. Διότι μπροστὰ Σου, τὸ πνεῦμα ποὺ ἔχει κατάνυξι καὶ λύπη, εἶναι θυσία καὶ Σὺ, τὴν καρδιά τὴν συντετριμμένην καὶ τὴν τεταπεινωμένην τὴν δέχεσαι.

Μὲ αὐτές, Θεέ μου, βοθηέ μου, μὲ αὐτές τὶς χάριτες πλούτισέ με, μὲ αὐτὰ τὰ ὀχυρώματα φράξε με ἐναντίον τοῦ πονηροῦ, μὲ αὐτὴν τὴν δροσιά δρόσισέ με ἐναντίον τῆς φωτιᾶς τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἐναντίον τῶν ἐμπαθῶν ὀρέξεών μου. Σὺ, Κύριε, ποὺ εἶσαι ἡ δύναμις τῆς σωτηρίας μου, βοήθησέ

με ὥστε νὰ μὴν ἀριθμηθῶ μ' ἐκείνους, οἱ ὅποιοι γιὰ λίγο καιρὸ πιστεύουν καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ πειρασμὸς φεύγουν ἀπὸ κοντὰ σου. Ἐπισκίασε ἐπάνω στὴν κεφαλὴ μου τὴν ἡμέρα τοῦ πολέμου, γίνε ἡ ἐλπίδα μου τὴν ἡμέρα τῆς θλίψεώς μου καὶ ἡ σωτηρία μου στὴν ἡμέρα τῆς ἀνάγκης μου.

Ἴδού, Κύριε, Σὺ ποὺ εἶσαι ὁ φωτισμὸς μου καὶ ὁ σωτήρας μου, σοῦ ἐζήτησα, ὅσα χρειάζομαι, σοῦ εἶπα, ὅσα φοβοῦμαι, ἀλλὰ μὲ δαγκώνει ἡ συνείδησίς μου, μὲ ἐλέγχουν τὰ κρυφὰ τῆς καρδιάς μου, καὶ ἐκεῖνο ποὺ μὲ βάζει νὰ πῶ ὁ πόθος, μοῦ τὸ διασκορπίζει ὁ φόβος.

Ὁ μὲν ζῆλος μὲ παρορμᾷ πρὸς Ἐσέ, ἡ δὲ δειλία μὲ διώχνει. Τὰ μὲν ἔργα μου μὲ κάμνουν νὰ φοβοῦμαι, ἀλλ' ἡ εὐσπλαγχνία Σου μὲ κάμνει νὰ παίρνω θάρρος.

Ἡ ἀγαθότης, ποὺ ὑπάρχει μέσα Σου, μὲ κάνει νὰ τρέχω, ἀλλ' ἡ φανυλότης καὶ ἡ κακοήθεια ποὺ ὑπάρχει μέσα μου, μὲ κάνει νὰ βραδύνω. Καὶ διὰ νὰ ὁμολογήσω, ὅ,τι συμβαίνει, ἔρχονται στὴν μνήμη μου φαντάσματα μοχθηριῶν καὶ κακῶν πράξεων, μὲ τὰ ὅποια τὸ θάρρος τῶν προκατειλημμένων ψυχῶν χάνεται.

Χρειάζεσαι καὶ πράγματα

Κύριε,

στὸ ἔργο Σου δὲν χρειάζεσαι μονάχα πρόσωπα, ἄξια καὶ σπουδαία.

Χρειάζεσαι καὶ πράγματα:

Βάρκα νὰ διασχίζεις τὴ λίμνη.

Καλάθι νὰ μαζέψεις τὰ περισσεύματα ἀπὸ τοὺς πέντε ἄρτους,
ποὺ ἔθρεψες στὴν ἔρημο τὰ πλήθη.

Στάμνα γιὰ νὰ μεταφέρεις ἀπὸ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ

στὶς διψασμένες Σαμαρείτιδες ψυχές
«ὕδωρ ἀλλόμενον εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Λέντιο γιὰ νὰ σκουπίσεις τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Σου.

Πηλὸ γιὰ νὰ χρίσεις τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

Δὲν μπορείς, λοιπόν, νὰ βρεῖς κάτι καὶ γιὰ μένα;

Νὰ μὲ κάνεις ἓνα ἀπ' αὐτά;

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἰνδίκτου. Ἦχος β'.

Ὁ πάσης δημιουργὸς τῆς
κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους
ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσία θέμενος,
εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ
ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός σου
Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ
τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν
σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀπόδοση νοήματος:

Παντοκράτορ Κύριε, δημιουργὲ τῆς κτίσεως ὅλης. Σὺ, εἰς τὴν ἰδικὴν σου ἐξουσίαν κρατεῖς τοὺς καιροὺς καὶ τοὺς χρόνους. Ἐπομένως καὶ τὸν νέον χρόνον ποὺ μᾶς χαρίζει ἡ ἀγαθότης Σου. Σὺ κυβερνᾷς τὸν κόσμον ὅλον καὶ χορηγεῖς καὶ εὐκράτους καιροὺς καὶ βροχᾶς καταλλήλους καὶ ἀνέμους δροσεροὺς καὶ τὸν ἥλιον τῆς ἡμέρας πρὸς ὑγείαν καὶ ζωὴν, πρὸς καρποφορίαν τῆς γῆς. Δι' αὐτὸ σὲ παρακαλοῦμεν ἰδιαιτέρως σήμερα ποὺ ἀρχίζει τὸ νέον ἔτος. Εὐλόγησε, Κύριε, ὅλον τὸν κύκλον τοῦ ἔτους τούτου. Ἡ χρηστότης σου μᾶς τὸ χαρίζει καὶ τοῦτο τὸ ἔτος. Ἡ ἀγαθότης Σου ἅς μᾶς τὸ εὐλογήσει, ὥστε νὰ εἶναι εἰρηνικόν, σωτήριον, χαρούμενον τὸ ἔτος. Ἰδιαιτέρως σὲ παρακαλοῦμεν, ὅπως κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο φυλάττης ἐν εἰρήνῃ - ἔξω ἀπὸ πολέμους καὶ μάχας - τοὺς ἄρχοντές μας καὶ τὴν πόλιν μας. Μὲ τὰς πρεσβείας τῆς ἁγίας Θεοτόκου χάρισέ μας τὰς δωρεάς σου ταύτας καὶ σῶσε

Προσκόλληση στὸν Πλάστη

Προσευχή τοῦ π. Εὐσεβίου ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς ἐξορίας του

«Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω Σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ Σου»
(Ψαλμ. ξβ' 9)

Πεφιλημένε μοι Κύριε, ἀκούων τοὺς λόγους τούτους ἐξερχομένους ἐκ τῆς καρδίας τοῦ θείου Δαβίδ καταλαμβάνομαι ὑπὸ λύπης καὶ ἀθυμίας· διότι ὀρώ τὴν καρδίαν μου διατεθειμένην πρὸς σέ ὅλως ἀδιάφορον καὶ αὐχμώσαν καὶ πρὸς τὰ κάτω, τὰ γήινα καὶ φθαρτά, προσκεκολλημένην. Ἀλλὰ καὶ ἡ λύπη αὕτη, Κύριέ μου, μικρὰ ἐστὶ λίαν καὶ διαλείπουσα, ὅτι ἡ γνώσις, ἣν περὶ σοῦ ἔχω, ἐλαχίστη τυγχάνει καὶ ἀμυδρά. Ἀλλ' ἕως πότε, ἐρασμιώτατέ μοι Κύριε, ἡ κατάστασις αὕτη διαμένει ἐν ἐμοί; ἕως πότε ἔσομαι τοιοῦτος οἷός εἰμι; Πάντες οἱ πατέρες μου κατενόησαν σέ καὶ ἠγάπησάν σε, ἐγὼ δὲ στεροῦμαι ἀμφοτέρων· πάντες οἱ ἅγιοι σοῦ ἠρνήθησαν τὰ πάντα καὶ προσεκολλήθησαν εἰς σέ μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς· ἐγὼ δὲ ὁ ἄθλιος οὐδὲν τοιοῦτον μέχρι τοῦ νῦν ἐδοκίμασα· ἐν πάσαις γὰρ ταῖς περιστάσεσι καθ' ἃς πρέπει ἀναφαίνεσθαι με ἀφωσιωμένον καὶ πεποιθότα εἰς σέ, ὀρώ ἐμαυτὸν ταραττόμενον καὶ σφοδρὰ ἐνδιαφερόμενον καὶ διὰ τὰ μηδαμινώτατα. Εὐρίσκομαι, Κύριέ μου, ἐν τῇ ἀθλίᾳ ταύτῃ καταστάσει, διότι ἀγνοῶ σε, τὸ ὄντως ἀγαθόν, ἀγνοῶ σε, τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς καὶ τῆς δόξης, ἀγνοῶ σε, τὸν ἀνεκτίμητον θησαυρόν, ὅστις οὐκ ἀνταλλάσσεται δι' ὄλων. Κυλίομαι κάτω ἐν τοῖς ἐφημέροις καὶ φθαρτοῖς ὡς ὁ σκώληξ ἐν τῇ κόπρῳ καὶ ὡς ὁ χοῖρος ἐν τῷ βορβόρῳ· διότι οὐ δύναμαι κατιδεῖν τὸ ἔκλαμπρον καὶ πλήρες χαρίτων πρόσωπόν σου. Ἀνιώμαι καὶ τήκομαι διὰ τὰ ἄξια περιφρονήσεως καὶ ἀποστροφῆς, διότι τυφλὸς τυγχάνει ὁ νοῦς μου καὶ ὀρᾷ τὰ φαινόμενα καὶ τὰ δοκοῦντα· τὰ δ' ἀληθῆ καὶ πραγματικὰ οὐδόλως νοεῖ καὶ βλέπει. Ἐπεθύμουν σφόδρα, Λόγε μου, θεραπευθῆναι καὶ ἀπαλλαγῆναι ἐκ πάντων ὧν κατέχομαι κακῶν καὶ ὅλως ἀφοσιωθῆναι εἰς σέ καὶ κολληθῆναι ὀπίσω σου, ὃν τρόπον ἐκολλήθη καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ θειοτάτου Δαβίδ. Ἀλλ' αἱ ψευδεῖς δόξαι τῶν ἀνθρώπων, καὶ αἱ ἀφανεῖς παγίδες τοῦ διαβόλου κατέχουσί με αἰχμάλωτον καὶ δέσμιον. Ἐφίεμαι, Λόγε μου, κολληθῆναι ὀπίσω σου ἀναποσπάστως, ὡς ἐκολλήθη ὁ κατὰ πάντα μιμητὴς σου θεῖος Παῦλος, καὶ ἀναφωνεῖν μετ' αὐτοῦ «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ...»; ἀλλ' ἡ ἐν ἐμοί οἰκοῦσα ἀμαρτία φραγμὸς ἐστὶν ἀνυπέβλητος, κωλύων με ἐπιτυχεῖν τῆς ἐφέσεως. Ἰμειρόμην, Χριστέ μου, αἰχμαλωτισθῆναι καὶ τρωθῆναι ὑπὸ τῆς ἀγάπης σου, ὡς ἐτρώθη καὶ ἠχμαλωτίσθη ἡ τεκοῦσά σε μήτηρ, ἀλλὰ τὸ περικαλύπττον με σκότος καὶ ἡ τῆς καρδίας μου ἀκαθαρσία ποιοῦσί με ψυχρὸν καὶ νεκρὸν. Ἀποσόβησον οὖν πάντα τὰ κωλύοντά με, ὅπως προσκολληθῶ ὅλος σοί, τῷ ποιητῇ μου καὶ πλάστῃ μου. Ἀμήν.

Μιὰ προσευχή

Χριστέ μου, ποῦ καὶ φέτος φάτνη ζητᾶς, χῶρο κατάλληλο νὰ Σέ φιλοξενήσῃ...

Χριστέ μου, Σέ παρακαλῶ, ἄναψε φέτος στὸν θόλο τ' οὐρανοῦ ἓνα ἀστὲρι πρὸ λαμπρὸ ἀπὸ τ' ἄλλα, γιὰ νὰ φωτίσῃ τῆς γῆς τὰ σκοτάδια.

Βράδυνασε στὴν γῆ, σκοτείνιασε ἡ ζωὴ μας.

Μὰ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, Χριστέ μου, ἐμεῖς ποῦ σβήσαμε τὸν ἥλιο, ἐμεῖς δὲν ἀντέχουμε πιά τὴν ἀπουσία Του.

Εἶναι τόσο βαρὺ τὸ σκοτάδι. Κι ἐμεῖς, πλασμένοι γιὰ τὸ φῶς, αὐτὸ λαχταροῦμε. Αὐτὸ διψᾷ ἡ καρδιά μας.

Ναί... Στὴν ἀρχὴ γελάσαμε... Καυχηθήκαμε γιὰ τὴν νύχτα τῆς ἀμαρτίας ποὺ ἐπιβάλαμε μέσα μας καὶ γύρω μας. Μὰ τώρα, κουρασθήκαμε πιά τὴν ὑποκρισία.

Βλέπεις τὸ σκότος μας, Κύριε.

Τὸ δείχνουν τὰ πολύχρωμα λαμπιόνια τῆς ρηχότητας, τῆς ματαιοδοξίας μας. Μὲ ψεύτικα λαμπιόνια γεμίσαμε τὴν ζωὴ μας, ἀφοῦ πρῶτα τὴν ἀδειάσαμε ἀπ' τῆς ἀλήθειας τὸ φῶς. Μύρια φωτάκια τώρα, φωτάκια παθῶν, προσπαθοῦν νὰ ρίξουν κάποια λάμψη στὴν πορεία μας. Μάταια ὅμως. Πηχτὸ τὸ σκότος. Κι ἡ νύχτα ἀσέληνη.

Στείλε, Χριστέ μου, ἓνα ἀστέρι νὰ διαλύσῃ τὰ σκοτάδια. Ἐνα ἀστέρι, γιὰ νὰ δείξει τὴν λάμψη του καὶ νὰ ἀποδείξῃ πῶς ὑπάρχει τὸ φῶς. Ἐνα ἀστέρι ποὺ νὰ δείχνῃ τὸν δρόμο γιὰ τὸν Ἥλιο ποὺ γεννιέται...

Ἀνέσπερο κι ὀλόφωτο ἀστέρα στείλε, Κύριε, γιατί ὅσο παρατείνεται ἡ μακροθυμία Σου, τόσο βαθαίνει τὸ σκοτάδι. Καὶ πιά δὲν βλέπουμε μπροστὰ μας.

Δὲν ξεχωρίζουμε τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὸ κτῆνος...

Δὲν διακρίνουμε τὰ ὄρια τῆς γῆς καὶ τ' οὐρανοῦ...

Συγχέουμε τὸν Πλάστη μὲ τὰ πλάσματα...

Στείλε μας, Κύριε, ξανὰ τὸ ἀστέρι. Δώσε μας ἄλλη μιὰ εὐκαιρία νὰ πάρουμε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Βηθλεέμ, τὸν δρόμο γιὰ τὴν Φάτνη.

Γιὰ νὰ κλείσουμε τὴν Φάτνη στὴν καρδιά μας...

καὶ νὰ γίνῃ κι ἡ καρδιά μας Φάτνη Σου.

Ἀμήν.

Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ περιοδικὸ «ΑΓΙΑ ΛΥΔΙΑ», τ. 406, Δεκέμβριος 2006

Προχευχὴ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς μου

Κύριε τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγαθότητος, παράσχου εἰρήνη καὶ ἀγάπη εἰς τοὺς μισοῦντας καὶ λοιδοροῦντας με καὶ ὅσους μὲ διαβάλλουν ἀπὸ μίσος καὶ κακία. Δώσε μετάνοια καὶ ἔλεος ὥστε νὰ κατανοήσουν τὰ πάθη τῆς ψυχῆς τους. Ἄξιωσέ τους νὰ σ' ἀγαπήσουν ὅπως σ' ἀγαπῶ καὶ νὰ ζήσουν στὴν αἰώνια Βασιλεία σου ὡς φῶτα γιὰ νὰ δοξάσουν αἰώνια τὸ Ἅγιον Ὄνομά Σου.

Κύριε Παντοκράτορ, Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐλέησέ τους κατὰ τὸ μέγα ἔλεός Σου γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς τους. Παράσχου σ' αὐτοὺς εἰρήνη καὶ γαλήνη στὴν ψυχὴ τους ὥστε νὰ παύσει κάθε δαιμονικὴ ἐπίθεση, ὑμνῶντας τὸ Πανάγιον Ὄνομά Σου.

Ἡ προσευχὴ τοῦ μικροῦ Νέγρου

Κύριε, εἶμαι πολὺ κουρασμένος
βαδίζω ἀπὸ τὸ λάλημα τοῦ πετεινοῦ - τὸ ξέρεις-
κι ὁ λόφος ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὸ σχολεῖο τους εἶναι πολὺ ψηλός
Κύριε, δὲν θέλω νὰ πάω ἄλλο στὸ σχολεῖο τους.
Κάνε ὅτι μπορεῖς νὰ μὴν πατήσω πιά ἐκεῖ
θέλω νὰ παίρνω ἀπὸ πίσω τὸν πατέρα στοὺς δροσεροὺς χειμάρρους

ὅταν ἡ νύχτα πλέει ἀκόμα μὲς στὸ μυστήριο τοῦ δάσους
ὅπου γλιστροῦν τὰ πνεύματα ἀπ' τὴν αὐγὴ κυνηγημένα.
Ἄσε με Κύριε νὰ διασχίζω ξυπόλυτος τὰ κόκκινα χωράφια...
Ἄσε τὸ μεσημέρι νὰ κοιμᾶμαι στῶν καρυδόδενδρων τὶς ρίζες
καὶ νὰ ξυπνάω ὅταν στὸ βάθος πέρα
στριγκλίζει τῶν λευκῶν ἡ σειρήνα καὶ τὸ ἐργοστάσιο
καθὼς καράβι ἀραγμένο σ' ὠκεανὸ ζαχαροκάλαμου
ξερνᾷ μὲς στὶς πεδιάδες τὸ νέγρικο πλήρωμά του.
Θεέ μου, δὲν θέλω πιά νὰ πάω στὸ σχολεῖο τους,
κᾶνε κάτι νὰ μὴν πατήσω πιά ἐκεῖ
Ἄστους νὰ λένε πῶς ὁ κάθε μικρὸς νέγρος θὰ πρέπει νὰ πηγαίνει
νὰ γίνεται ἴδιος μ' αὐτοὺς τοὺς κύριους τῆς πόλης
μ' αὐτοὺς τοὺς καθὼς πρέπει κύριους τῆς πόλης
Ἐγὼ δὲν θέλω Κύριε νὰ μοιάσω σὰν κι αὐτούς...
Θέλω ν' ἀκούω αὐτὰ ποὺ λέει μὲς' τὴν νύχτα
Θαμπὴ φωνὴ ἑνὸς γέρου ποὺ διηγεῖται παλιές ἱστορίες
γὶ τὸν φτωχούλη τὸ λαγὸ καὶ γιὰ τὸν ζάμπα
γὶ αὐτὰ καὶ γιὰ ἄλλα ἀκόμη ποὺ δὲν γράφουν τὰ βιβλία.
Οἱ νέγροι θεέ μου -ξέρεις- δούλεψαν πολὺ
γιὰ νὰ πρέπει τώρα νὰ μάθουν περισσότερα ἀπὸ βιβλία
ποὺ λέν γιὰ πράγματα ἄσχετα μὲ τὴν ἐδῶ ζωὴ μας.
Κι εἶναι στ' ἀλήθεια θεέ μου τὸ σχολεῖο τους πληκτικὸ
Μιὰ σκέτη πλήξη, ὅπως
αὐτοὶ οἱ κύριοί της καθὼς πρέπει
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ χορεύουν κάτω ἀπὸ τὸ ὀλόγιομο φεγγάρι
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ βαδίζουν πάνω στὴν πέτσα τῶν ποδιῶν τους
ποὺ δὲν γνωρίζουν νὰ διηγοῦνται παραμύθια στὰ νυχτέρια
Κύριε, δὲν θέλω πιά νὰ πάω στὸ σχολεῖο τους

(Guy Tirolien, μτφ. Θ. Τασούλης)

Ἡ προσευχὴ τοῦ μικροῦ νέγρου εἶναι καὶ τοῦ μικροῦ λευκοῦ.

Ἔτσι κι ἀλλιῶς ἡ ψυχὴ δὲν ἔχει χρῶμα μήτε φύλο
καὶ τὸ σχολεῖο παροπλίζει ἐξίσου τὴν κινητικότητά τους.

Θυμήσου με...

Ἰησοῦ μου, ὁ γλυκὺς καὶ ὠραῖος,
ἦρθες πρὸς τὸ ἐλάχιστο πλάσμα σου!
Ἡ ζωὴ, ἡ χαρὰ, ἡ εὐωδία
τῶν ἀχράντων ἀγγέλων,
ἦρθες νὰ εὐφράνεις τὸν ἀχρεῖο σου δοῦλο.
Καλῶς ἦρθες «ὅ τὰ πάντα πληρῶν»,
ὁ ἐπέκεινα κάθε εὐφροσύνης·
εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος!
Θυμήσου με στὴ δόξα σου,
στὰ κάλλη τοῦ παραδείσου.
Θυμήσου με στὸν οὐρανό,
στοὺς ὕμνους τῶν ἀγγέλων.
Θυμήσου με,
ὁ εὐλογητὸς τῶν Χερουβὶμ καὶ τῶν Σεραφίμ,
θεῖο ἀπαύγασμα τοῦ Πατέρα.

Θυμήσου με,
τῆς ἀθάνατης φιλανθρωπίας
τὸ ἀπέραντο πέλαγος.
Ὅσο θ' ἀναπνέω,
Κυρίε μου Ἰησοῦ Χριστέ, νὰ μ' ἔλεεῖς.
Μεῖνε κοντά μου
καὶ δεῖχνε μου τὸ δρόμο
πρὸς τὴν αἰωνιότητα.

Χριστολογικὴ εὐχή

Κύριε, ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς,
δέξου τὴν προσευχὴ τοῦ δούλου σου,
ποῦ ζεῖ μέσα στὴν ἁμαρτία.
Ἐσὺ εἶσαι, Κύριε,
ποῦ κατέβηκες ἀπὸ τοὺς πατρικοὺς κόλπους,
χωρὶς ὅμως νὰ τοὺς ἀποχωρισθεῖς.
Κι ἀφήνοντας κατάπληκτες
τὶς οὐράνιες δυνάμεις
μῆκες στὰ σπλάγχνα
τῆς δοξασμένης σου μητέρας,
τῆς ἁγίας Θεοτόκου Μαρίας.
Ὡ τί παράδοξο τὸ θεοπρεπὲς τοῦτο θαῦμα!
Τὴν «κεκλεισμένην» πύλην τῆς Παρθένου
διέρχεται ὁ Κύριος.
Γυμνὸς κατὰ τὴν εἴσοδο,
σαρκοφόρος Θεὸς κατὰ τὴν ἔξοδο.
Καὶ ἡ πύλη μένει πάντα «κεκλεισμένη».
Μπῆκες τέλειος Θεός,
βγῆκες τέλειος Θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος.
Μέ δυὸ φύσεις, δυὸ οὐσίες, μίαν ὑπόσταση.
Μέ δυὸ θελήματα, θεῖο καὶ ἀνθρώπινο,
μὰ πάντα ἓνας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός,
Λόγος κι ἀπαύγασμα τοῦ Πατρός.
Ἔλαβες δούλου μορφή, ἂν κι ἦσουν κατὰ πάντα,
- ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγεννησία –
ὅμοιος μὲ τὸν Πατέρα σου.
Κι ἔγινες ὅμοιος μὲ μᾶς κατὰ πάντα,
ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.
Περπάτησες ἔτσι ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους
ἐπιτελώντας μοναδικὰ θαύματα
σὰν ἔνδειξη κι ἐπιβεβαίωση
τῆς παντοκρατορικῆς σου θεότητος...
... Μὴ μ' ἀφήσεις λοιπὸν νὰ χαθῶ,
Κυρίε μου Ἰησοῦ Χριστέ,
μέσα στῶν ἀνομιῶν μου τὰ πλήθη.
Ἀλλὰ δεῖξε μου τὴν ὥρα τούτη
τὸ πρόσωπό σου σπλαγχνικὸ καὶ στοργικόν.
Ἐπισκίασέ με μὲ τὸ Ἅγιό σου Πνεῦμα.
Ξέρεις ἐσύ, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε

νά μου παρηγορήσεις τήν ταλαίπωρη ψυχή
καί νά μέ πλουτίσεις
μέ τῆς φιλανθρωπίας σου τὸ ἔλεος.

Δέξου με

Δέξου, Πατέρα, τὸν νεκρὸ
ποῦ ἔχασε τήν ψυχή του.
Δέξου τὸ καταγώγιο τῶν ἁμαρτιῶν,
τὸν βλάσφημο, τὸν πονηρό,
τὸν αἰσχρὸ κι ἀδιάντροπο,
τὸν μολυσμένο στήν ψυχή καί στὸ σῶμα.
Δέξου τὸν δοῦλο τῶν πονηρῶν δαιμόνων.
Ἐλέησέ με τὸν ἀκάθαρτο,
τὸν κλέφτη καί παραβάτη,
τὸ βδέλυγμα τῆς ἁμαρτίας.
Ἐλέησέ με, ἡ πλούσια πηγὴ τοῦ ἐλέους
καί μὴν ἀποστρέψεις τὸ ἀγαθὸ σου πρόσωπο
ἀπὸ τὸν δοῦλο σου.
Μὴν πείς, Κύριε: - Δὲν σὲ γνωρίζω!
Μὴν πείς: - Ποῦ ἦσουνά ὡς τώρα;
Μὴ μέ περιφρονήσεις
τὸ χῶμα, τὴ στάχτη, τὴ φθορά,
τὸ ὄνειδος, τὸ βδέλυγμα,
τὸ ἐρείπιο τῶν δαιμόνων,
τὸ σκάνδαλο τῶν ἀνθρώπων.
Μὴ μέ ἀποστραφείς, Δέσποτα,
ἀλλὰ λυπήσου με καί σῶσέ με.
Γιατί ξέρω, φιλάνθρωπε,
ὅτι δὲν θέλεις «τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ,
ὡς τὸ ἐπιστρέψει καί ζῆν αὐτόν».
Δὲν θὰ σ' ἀφήσω, ἂν δὲν μ' ἐλεήσεις!...

Εὐχή ὑπὲρ εἰρήνης εἰς τὴν Παλαιστίνη

Κύριε Ἰησοῦ, Λυτρωτὴ τοῦ Κόσμου, Ἐλεῆμον, Ὑπεράγαθε, στὸν Ὅποιον ἐδόθη πάσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς, ἐπίβλεπον στήν ταραγμένη γῆ μας.

Κοίταξε πρῶτα-πρῶτα τοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου ἔστησαν οἱ πόδες Σου. Δὲς τὰ παιδιὰ μέ τὰ τρομαγμένα μάτια καί τὰ ματωμένα χεῖλη. Ἄκουσε τῶν μανάδων τὸ βογγητό. Πρόσεξε τῶν ἀνδρῶν τὴν ἀγωνία, τὴν ἀπελπισία, τὴν ὀργή.

Τόση ἀντάρα, Χριστέ μου... Τόσες ψυχές νὰ ἀδικοσκοτώνονται, νὰ μὴν μποροῦν νὰ δοῦν ἄσπρη μέρα, ἡρεμὴ ζωή.

Κύριε, φθάνει πιά. Μίλησε Σὺ. «Κλῖνον οὐρανοὺς καί κατάβηθι, ἄψαι τῶν ὀρέων καί καπνισθήσονται». Μίλησε Σὺ, Παντοκράτωρ. Πρόσταξε τὸ εὐεργετικὸ «σχολάσατε!». Εἰρήνευσε τὸν κόσμον Σου. Εἰρήνευσε τὴ ματωμένη γῆ τῆς Παλαιστίνης. Γκρέμισε τὰ τεῖχη τοῦ μίσους καί τῆς βίας. Κάνε νὰ ἀνατεῖλει καί πάλι ἐκεῖ τὸ φῶς Σου, ἡ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

Ίκεσία ὑπὲρ τῆς Κύπρου

Γιὰ τὴν Κύπρῳ μας, Κύριε, ἀγωνιοῦμε, πονοῦμε, Σὲ ἱκετεύουμε. Δὲς τοὺς Ἄρχοντες τῶν Ἐθνῶν, ποὺ χωρὶς τὸν φόβῳ Σου κινοῦνται καὶ βυσοδομοῦν, δὲς πῶς «συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό» καὶ σχεδιάζουν τὸ ἄδικο καὶ πιέζουν μὲ κάθε εὐκαιρία, μὲ κάθε πρόφαση, μὲ κάθε ἀφορμή.

Ἐμεῖς, ὁ λαὸς Σου, ἀνήμποροι παραγκωνισμένοι ἀπλοὶ θεατές. Κανένας δὲν μᾶς λογαριάζει. Τὸ νησί μας ἀλυσσόδετο σέρνεται στὴ σκληρὴ του «μοίρα», στὸ ἀτέλειωτο δράμα του. «Ἐγενήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν, μωκηρισμὸς καὶ χλευασμὸς τοῖς κύκλῳ ἡμῶν».

Ὡ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν δυνάμεων «ἔως πότε ὀργίζῃ ἐπὶ τὴν προσευχὴν τῶν δούλων Σου»; Πέφτουμε στὰ γόνατα καὶ Σὲ παρακαλοῦμε, μὰ Ἐσὺ παραδόξως ... αὐξάνεις τὴ δοκιμασία μας, μοιάζεις νὰ δυναμώνεις τὴν ὀργὴ Σου! Μᾶς ταΐζεις συνεχῶς «ἄρτον δακρῶν» καὶ μᾶς ποτίζεις «ἐν δάκρυσιν ἐν μέτρῳ».

Ναί, ἀμαρτήσαμε σὲ πολλά. Μὰ καὶ μετανοοῦμε καὶ καταφεύγουμε στὸ Ἐλεός Σου.

Ἄς ἔλθει μπροστὰ τὸ θεῖο θρόνο Σου, δεόμεθα, ἔστω «ὁ στεναγμὸς τῶν πεπεδημένων», ὁ ἀσίγητος λυγμὸς τῶν ἐκπατρισμένων, καθὼς καὶ ἡ ἐναγώνια ἱκετευτικὴ κραυγὴ «τοῦ αἵματος τῶν δούλων Σου τοῦ ἐκκεχυμένου». Πόσοι τὸ 1955-59, πόσοι τὸ 1964, πόσοι τὸ 1974 πότισαν μὲ τὸ ἄλικο αἶμα τους αὐτὸ τὸ χῶμα, ἄφησαν τὴν τελευταία τους πνοή, σὰν προσευχὴ καυτὴ.

Κύριε, «ἐπίστρεψον ἡμᾶς», γύρισέ μας πίσω στὴν ἀγκάλη Σου καὶ τὴν προστασία Σου, στὴ γαλήνη, τὴν εὐσέβεια, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἀρετὴ, τὴν προκοπή. Γύρισε τὰ παιδιὰ τῆς Κύπρου, ποὺ ἔχουν σκορπίσει στοὺς πέντε ἀνέμους, γύρισέ τα στὸν εὐλόγημένο τόπο τους. Ἐνωσέ τα, ἐλεύθερα πιά.

«Ἐπίφανον τὸ Πρόσωπόν Σου». Δεῖξε μας τὴν εὐμένεια καὶ τὴν πατρικὴ στοργὴ Σου, χάρισέ μας τὸ Φῶς τῆς δόξας Σου, συγχωρώντας ὅλα τὰ σφάλματά μας. «Καὶ σωθησόμεθα». Θὰ δοῦμε τὴν ποθητὴ ἡμέρα τῆς σωτηρίας. Καὶ θὰ Σὲ δοξάζουμε.

Ἀββᾶς Γέρων - Πῶς, Κύριε!; Πῶς!; Γιατί, Κύριε;

Πῶς, πῶς ἔγινε αὐτὸ νὰ κατεβεῖς στὴ γῆ μας, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ, δοξολογούμενε καὶ ἀνυμνούμενε παντοτεινά, καὶ νὰ γίνεις, ὁ Παντοδύναμος, ἓνα ἀδύνατο παιδάκι, στὴν ἀγκαλιὰ μᾶς μικρῆς κοπελίτσας!; -ἄλλο τοῦτο τὸ θαῦμα μὲ σένα Παρθένε Μαρία εὐλογημένη!

Καὶ πῶς ὕστερα, ὁ Δημιουργὸς καὶ Τεχνίτης καὶ Κυβερνήτης τοῦ σύμπαντος, πῶς ἔκανες πόρτες καὶ παράθυρα καὶ ἐπισκευές μὲ ἓνα σκεπάρνι στὰ φτωχικὰ σπίτια τῆς Ναζαρέτ στοὺς δύστροπους;

Κι ὕστερα, τί ἦταν ἐκεῖνο σὰν μεγάλωσες; Οἱ λόγοι Σου, οἱ θεραπείες Σου ὄλων τῶν ἀρρώστων, ἡ ὑποταγὴ τῆς φύσης στὰ προστάγματά Σου!; Τί δύναμη! Τί χάρη! Τί ἀγάπη!

Καὶ μετὰ, ἀλίμονο, πῶς δέχτηκες

νὰ Σὲ δέσουν...

νὰ Σὲ φτύσουν...

νὰ Σὲ μπατσίσουν...

νὰ Σὲ μαστιγώσουν...

νὰ Σοῦ μπιζούν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια ὀδυνηρά...

νὰ Σοῦ φορέσουν ψεύτικη βασιλικὴ χλαμύδα...

νὰ Σοῦ δώσουν καλάμι ἀντὶ γιὰ σκῆπτρο κοροϊδευτικά...

νά..., Χριστέ μου, νὰ Σὲ καρφώσουν πάνω στὸ σταυρὸ ἀνάμεσα σὲ δυὸ ληστές, Ἐσένα τὸν Πανάγιο!;...

Νὰ τρυπήσουν τὴν πλευρά Σου μὲ τὴ λόγχη...

Πῶς τὰ δέχτηκες ὅλα αὐτά, ὅταν εἶχες μπροστὰ Σου, στὶς προσταγές Σου μυριάδες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων!;

Πώς, Κύριέ μου;! Καί γιατί; Γιατί;
Δέ τὰ χωρεῖ ὁ νοῦς μου ὅλα αὐτὰ τὰ πῶς καὶ πιὸ πολὺ δὲν χωρεῖ τὸ ὅτι τὰ δέχτηκες ὅλα αὐτὰ γιὰ
μένα τὸν μικρὸ καὶ ἁμαρτωλό!...
Πώς, Κύριε!; Πώς!; Γιατί, Κύριε;
Ἡ ἀγάπη Σου, ἡ μεγάλῃ σου ἀγάπη, ἡ ἄπειρῃ ἀγάπη Σου!
Σ' εὐχαριστῶ κατάπληκτος. Σ' εὐχαριστῶ. Σ' εὐχαριστῶ.
Θὰ Σὲ εὐχαριστῶ παντοτεινά.

Μεγάλε Θεέ, Οὐράνιε Πατέρα, Γνωστέ μου Ἄγνωστε

Τὴν πρώτη κιόλας μέρα τῆς κατασκήνωσης ἄκουσα κάτι ποῦ μὲ συγκλόνησε. Ἦταν μία φράση μικρῆ. «Σὲ ψάχνει ὁ Θεός!» Νά 'ξερες, Θεέ μου, πόσο χάρηκα ποῦ τὸ ἄκουσα! Σὲ ἀναζητῶ κι ἐγὼ καὶ χαίρομαι, γιατί τώρα ποῦ μὲ ἀναζητᾶς κι Ἐσύ εἶναι σίγουρο πῶς θὰ συναντηθοῦμε.

Ἐσύ, Θεέ μου, εἶσαι ὁ Πατέρας μου. Μὲ ξέρεις τόσο καλὰ σὰν Παντογνώστης ποῦ εἶσαι. Εἶμαι παιδί Σου καὶ εἶσαι ὁ Δημιουργός μου. Μὲ ξέρεις καλύτερα ἀπ' ὅσο ξέρω ἐγὼ ἢ ἴδια τὸν ἑαυτό μου. Ὅμως τί περίεργο! Πατέρα μου, αἰσθάνομαι πῶς εἶσαι γιὰ μένα ἕνας μεγάλος ἄγνωστος. Μὲ συγχωρεῖς ποῦ σοῦ τὸ λέω, ἀλλὰ θέλω νὰ εἶμαι εἰλικρινῆς μαζί Σου...

Ἐσύ μὲ δημιούργησες, Ἐσύ μὲ προίκισες μὲ χαρίσματα, μὲ κάλεσες κοντά Σου, γέμισες τὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὰ χέρια μου μὲ τόσα δῶρα, μ' ἀγάπησες μὲ μίαν ἀγάπη ποῦ ὁμοιά της στὸν κόσμο δὲν εἶν' ἄλλῃ καὶ μ' ἔχεις πάντα κοντά Σου καὶ μὲ συντροφεύεις καὶ μ' ἔχεις μὲς στὴν παλάμη Σου νὰ ζῶ. Κι ἐγὼ... Σ' αἰσθάνομαι σὰν ξένο. Σὲ φοβάμαι. Εἶμαι ἕνα μικρὸ, τιποτένιο, ἀνάξιτο, ἀδύναμο πλάσμα, τόσο περιορισμένων δυνατοτήτων... Ἀδυνατῶ νὰ συλλάβω μὲ τὸ φτωχό, μικρὸ μου μυαλουδάκι τὰ μεγαλεῖα τῆς θεότητός Σου, τὴ σημασία καὶ τὴν ἀξία, τὸ νόημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς θυσίας Σου. Συγχώρεσε μὲ, Κύριε! Δὲ θέλω νὰ νομίζεις πῶς εἶναι μάταιη ἡ θυσία Σου γιὰ μένα. Μέσα ἀπ' τὰ βάρη τῆς καρδιάς μου. Σ' εὐχαριστῶ ποῦ πόνεσες καὶ θυσιάστηκες γιὰ μένα. Ὅρες-ῶρες ὅμως εἶσαι τόσο ἀκατανόητος!

Λένε πῶς, ἂν ἡ ψυχὴ Σὲ βρεῖ, δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε ἄλλο. Καὶ δὲν προσκολλᾶται στὰ γήινα. Ἀποχωρίζεται ἀπ' αὐτά. Ἀλήθεια, ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ζοῦν ἔτσι; Καὶ πληροῦνται Πνεύματος Ἁγίου καὶ γίνονται θεοφόροι; Κι ἂν Σὲ πλησιάσουν καὶ Σ' ἀγαπήσουν, Θεέ μου, εἶναι δυνατόν μετὰ ἀπὸ τόσο ἰσχυρὴ ἔλξη νὰ μπορέσουν νὰ ἐπιστρέψουν ξανά στὰ γήινα, γιὰ νὰ συνεχίσουν τίς τετριμμένες, καθημερινές τους ἀσχολίες. Πῶς εἶναι δυνατό αὐτό, ὅταν νοῦς καὶ καρδιά συνεπαίρνονται; Καὶ πῶς συμβιβάζεται ὁ φόβος Σου καὶ ἡ αἴσθησις τῆς ἀναξιότητος καὶ ἁμαρτωλότητάς μας μὲ τὴ λαχτάρα καὶ τὸν πόθο γιὰ τὴν ἔνωση μαζί Σου; Πῶς εἶναι δυνατό νὰ γινόμαστε ἕνα μὲ Σένα τὸ Θεό, ποῦ φοβόμαστε καὶ συνάμα ἀγαποῦμε; Μὲ Σένα, ποῦ γνωρίζουμε καὶ συνάμα ἀγνοοῦμε; Μὲ Σένα, ποῦ εἶσαι τὸ πῦρ ποῦ κατακαίεις καὶ μαζί ἡ δροσιὰ τῆς ψυχῆς μας; Ἄν καταλαβαίναμε τί γίνεται στὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἂν τὸ συλλαμβάναμε σ' ὅλο του τὸ μεγαλεῖο, θὰ μπορούσε νὰ μείνει τὸ μυαλό μας στὴ θέση του; Εἶναι δυνατό νὰ ζοῦμε σὰν κανονικοὶ ἄνθρωποι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔνωσίν μας μαζί Σου;

Τοὺς γονεῖς μου, τ' ἀδελφία μου, τίς φίλες μου, τοὺς καθοδηγούς μου, δὲ δυσκολεύομαι νὰ τοὺς ἀγαπήσω. Τοὺς βλέπω, τοὺς ἀγγίζω, τοὺς μιλῶ, τοὺς νιώθω κοντά μου. Μὲ Σένα δὲ συμβαίνει καθόλου τὸ ἴδιο καὶ λυπᾶμαι γι' αὐτό... Θεέ μου, ξέρω πῶς πολὺ μ' ἀγαπᾶς. Καὶ πῶς θὰ πάρεις τὸ γράμμα μου καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσεις. Σὲ παρακαλῶ, μὴ σταματήσεις νὰ μ' ἀναζητᾶς. Νὰ μὲ καταδιώκει τὸ ἔλεός Σου. Ξεκίνησα κι ἐγὼ καὶ Σὲ ψάχνω. Κι ὅταν Σὲ βρῶ κι ἀνταμώσουμε, ὦ, τότε! Γιὰ τίποτε στὸν κόσμον μὴ μ' ἀφήσεις ν' ἀφήσω τὴ δική Σου ἀγκάλη...

Τὸ παιδί Σου

Α.

φοιτήτρια-Θεσσαλονίκη

ΠΡΟΣΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους

Εἰς καιρὸν ἀσθενείας καὶ πόνου

Εἰς ὥρας κινδύνων

Ἐπινίκιοι εὐχαριστίαι

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἡμπορεῖς, Θεέ μου, νὰ σταματήσης σήμερα τὸ ρεῦμα μιᾶς ζωῆς, ποὺ κατεσπατάλησα καὶ νὰ μὲ καλέσης κοντά σου μὲ ἄδεια χέρια.

Ἀλλὰ νά, ὕστερα ἀπὸ τόσες πολὺτιμες ἡμέρες, ποὺ μὲ τόσην ἀφροσύνην ἐξώδευσα, ἡ ἀγαθότης σου θέλει ἀκόμη νὰ μοῦ προσφέρῃ τὸ μέσον διὰ νὰ ἐπανορθώσω ἕνα παρελθόν, διὰ τὸ ὁποῖον σήμερα αἰσθάνομαι τόσην λύπην διὰ τὰς τόσας χάριτας ποὺ ἔχασα.

Ἄς εἶναι δοξασμένον τὸ ἅγιον Ὄνομά σου διὰ τὴν ἄπειρον μακροθυμίαν σου, ποὺ δείχνεις εἰς ἐμέ καὶ διὰ τὴν γενναιοδωρίαν σου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπιθυμῶ νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτὴν τὴν φορὰ πραγματικῶς.

Τὸ ἔτος αὐτὸ τῆς χάριτος, ποὺ διανοίγεται σήμερα, εἶναι τὸ θεῖον κεφάλαιον, ποὺ μοῦ ἐμπιστεύεσαι διὰ νὰ τὸ ἐκμεταλλετώ καὶ τὸ αὐξήσω. Καὶ ἀφοῦ, ἐν τῇ ἀπειρῶ σου ἀγαθότητι, μοῦ χορηγεῖς τὸν πλοῦτον αὐτὸν διὰ τὴν σωτηρίαν μου, φώτισέ με Κύριε, καὶ ἐνίσχυσέ με διὰ νὰ τὸν χρησιμοποιήσω διὰ τὴν εὐτυχίαν μου καὶ διὰ τὴν δόξαν σου!

Ἐνίσχυσε, Κύριε, τὴν ἀδύνατη θέλησί μου· Φώτισε τὸν νοῦν μου καὶ δῶσε, ὥστε τὸ ἔτος αὐτὸ νὰ γίνῃ δι' ὅλους πράγματι νέον ἔτος, γεμᾶτο ἀπὸ κάθε ἀγαθωσύνην καὶ δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν καὶ εἰρήνην, πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου ὀνόματός σου. Ἀμήν.

ΕΙΣ ΚΑΙΡΟΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΝΟΥ

ὦ Θεέ μου, εἶσαι πλησίον μου! Ἀνήσυχος, ταραγμένος σὲ ἐπικαλοῦμαι καὶ λαμβάνω ἐνίσχυσιν.

Ἀσθενής, ἐξηντημένος, σὲ ἐπικαλοῦμαι καὶ αἰσθάνομαι ἀνακούφισιν. Ἐγκαταλελειμμένος, σὲ ἐπικαλοῦμαι καὶ ἀκούω νὰ μοῦ ἀπαντᾷς: Εἶμαι κοντά σου!

Ὁ τίμιος Σταυρός σου εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου καὶ μὲ ἐγκαρδιώνει. Ἡ εἰκόνα σου, ἡ τόσον γλυκεῖα καὶ συγκινητικὴ, εἶναι ἀπέναντί μου καὶ μοῦ μεταδίδει εἰρήνην.

Ἐνδέχεται νὰ ὑποφέρω· εἶμαι ὅμως ἥρεμος καὶ ὑπομονητικός. Ἐνδέχεται νὰ εἶμαι χωρὶς δύναμιν, ποτὲ ὅμως χωρὶς ἐνίσχυσιν.

Καὶ μὲ τὴν χάριν σου, Κύριε, ἡ εἰρήνη καὶ ἡ χαρὰ μένουν εἰς τὴν ψυχὴν μου.

ΕΙΣ ΩΡΑΣ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

(Ψαλμ. ΙΒ')

Ἔως πότε, Κύριε, ἐπιλήση μου εἰς τέλος; Ἔως πότε ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπον σου ἀπ' ἐμοῦ;

Ἔως τίνος θήσομαι βουλὰς ἐν ψυχῇ μου, ὀδύνας ἐν καρδίᾳ μου, ἡμέρας καὶ νυκτός;

Ἔως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ' ἐμέ; Ἐπίβλεπον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ὁ Θεός μου.
Φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον· μήποτε εἶπη ὁ ἐχθρός μου· Ἴσχυσα
πρὸς αὐτόν.

Οἱ θλίβοντές με ἀγαλλιάσονται, ἐὰν σαλευθῶ· ἐγὼ δέ, ἐπὶ τῷ ἔλεει σου ἤλπισα.

Ἀγαλλιάσεται ἡ καρδιά μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἔσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με, καὶ ψαλῶ
τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ἰσχυροῦ.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΙ

(Ψαλμ. ΚΘ')

Ἰσχύω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με, καὶ οὐκ εὐφρανας τοὺς ἐχθρούς μου ἐπ' ἐμέ.

Κύριε ὁ Θεός μου, ἐκέκραξα πρὸς σέ, καὶ ἴασω με.

Κύριε, ἀνήγαγες ἐξ ἄδου τὴν ψυχὴν μου, ἔσωσάς με ἀπὸ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον.

Ψάλατε τῷ Κυρίῳ, οἱ ὅσοι αὐτοῦ, καὶ ἔξομολογεῖσθε τῇ μνήμῃ τῆς ἀγιωσύνης αὐτοῦ.

Ὅτι ὀργὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ, καὶ ζῶν ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ.

Τὸ ἔσπερας ἀυλισθήσεται κλαυθμός, καὶ ἐν τῷ πρωῒ ἀγαλλίασις.

Ἐγὼ δέ εἶπα ἐν τῇ εὐθηνίᾳ μου· Οὐ μὴ σαλευθῶ εἰς τὸν αἰῶνα.

Κύριε, ἐν τῷ θελήματι σου παρέσχου τῷ κάλλει μου δύναμιν.

Ἀπέστρεψας δὲ τὸ πρόσωπόν σου, καὶ ἐγενήθη τεταραγμένος.

Πρὸς σέ, Κύριε κεκράξομαι, καὶ πρὸς τὸν Θεόν μου δεηθήσομαι.

Τίς ὠφέλεια ἐν τῷ αἵματί μου, ἐν τῷ καταβαίνειν με εἰς διαφθοράν;

Μὴ ἔξομολογήσεται σοι χοῦς; ἢ ἀναγγελεῖ τὴν ἀλήθειαν σου;

Ἦκουσε Κύριος, καὶ ἠλέησέ με· Κύριος ἐγενήθη βοηθός μου.

Ἔστρεψας τὸν κοπετόν μου εἰς χορὸν ἐμοί· διέβρηξας τὸν σάκκον μου, καὶ περιέζωσάς με
εὐφροσύνην.

Ὅπως ἂν ψάλλῃ σοι ἡ δόξα μου, καὶ οὐ μὴ κατανυγῶ.

Κύριε ὁ Θεός μου, εἰς τὸν αἰῶνα ἔξομολογήσομαί σοι.